

A pendulum with a brass chain and a faceted glass bob hangs from the top. It is surrounded by a wispy, blue flame-like aura. The background is dark with faint, cracked textures.

VOLNÝ PÁD

Jedno pravidlo.
Nikomu nevěř.

ADAM HAMDY

Volný pád

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Adam Hamdy
Volný pád – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VOLNÝ PÁD

ADAM HAMDY

Obsah

Část první.....	7
Část druhá.....	347
Epilog	607
Poděkování.....	619

Věnování

*Pro všechny, kteří byli zlomeni,
ale přesto našli sílu pokračovat.*

Část první

Přijmout vlastní osud. Smířit se s ním. Kdyby jen Sylvia Greeneová měla tolik síly, aby to dokázala! Celou dobu, vždycky, věděla, co ji čeká, zkoušela se na to připravit, když jí ale teď bylo doopravdy dáno stanout tváří v tvář smrti, ztratila veškerá racionalita smysl, jediné, co zůstalo, byly instinkty. Žádná slova, která by to vše dokázala popsat, už nezbývala, nebylo zde místo pro vědomí, zůstal jenom tlak smyčky, která jí drtila krk a prsty, jež se proti tomu tlaku zoufale snažily bojovat. Nezáleželo na tom, že Sylvia byla tam, kde být chtěla. Kde být musela. Nezáleželo na tom, že to všechno, to, že byla na konci lana, které ji vraždilo, bylo nutné pro záchranu vlastní rodiny. Zůstala jenom temná, primitivní zákoutí její mysli, která se osudu bránila, zůstaly jenom její prsty, které cítila prodírat se k hrdlu a rozdírat se o hrubá vlákna lana. Nehty se pokoušely je protrhnout a holé nohy kopaly ve vzduchu, zoufale se snažíce najít něco pevného.

Dokonce to *něco* i viděla. Židli, ležící na boku, mimo dosah jejích natahujících se chodidel. Bolest, kterou působila smyčka stahující se jí kolem krku, byla nesnesitelná a to, jak se s lanem pokoušela bojovat, její utrpení ještě zvyšovalo. Pěstěné nehty si marným bojem už polámala a bolest z nich jí vystřelovala do prstů. Dopřála si ten komfort, že si předem pečlivě nastudovala vše, čím teď procházela,

takže kdyby mohla myslet, měla by teď ještě jednu naději – že už brzy bude po všem.

Profesí byla vždycky myslitel, výzkumník, takže se vybavila vším vědomím, které jí bylo dostupné. Věděla proto, že to nebude trvat ani celých pět minut, než jí zemře mozek. A že jakmile k tomu dojde, ustane i všechna bolest. Srdce bude možná potom bít i dalších patnáct minut, ale stejně jako orchestr, který přijde o dirigenta, začne ztrácet rytmus a pak... prostě bít přestane. Pak nastane ten věčný klid a chlad. Pak ale také začne ta další odporná část smrti – rigor mortis, posmrtná ztuhlost. Než k tomu dojde, Sylvia doufala, že ji najde Connor. Ne, chlapci, modlila se. Hlavně ne chlapci. Představa, že ji najdou oni, skoro nahou, pouze ve spodním prádle, houpat se na konci provazu, byla hnusná. Pouze ve spodním prádle. Modrém. Krajkovém. Protože věděla, co přijde, vybrala si k tomu sadu prádla ve své oblíbené barvě.

Přála by si, aby teď dokázala na chlapce nemyslet. Ale byly to právě jejich tváře, které jí zaplňovaly mysl. Byly to jejich tváře, kvůli nimž teď bojovala o život ještě usilovněji. Viděla je jako nemotorná batolata, držící se jí za ruku a vzhlízející k ní s důvěrou v její bezpodmínečnou lásku. Viděla je jako větší, starší, štěňata, která již začala ztrácet ten rozkošný miminkovský tuk, hystericky se smějící na horské dráze v Thorpe Parku. Naříkající nad rozbitým kolenem. S rukama nevěřičně vztyčenýma v úžasu při sledování filmů o Hvězdných válkách. S vyděšenými obličejíky, když byli přistiženi, jak si dlouho po „večerce“ pod peřinou vyprávějí o knize o Harrym Potterovi. A potom se jí vybavil Connor, její manžel. Viděla ho, jak se obdivuje tomu, když se pro něj svléká, vnímala jeho touhu, jeho přetrvávající lásku. Vnímala jeho smutek, vybavovaly se jí jeho úsměvy, strach, zlost, naděje a radost, všechny ty chvíle, které spolu prožili. To, jak společně s Connorem prováděli chlapce bouřkami života, jak se pokoušeli pomoci jim najít ten nejbezpečnější,

nejsprávnější kurz. Když si uvědomila, že ti tři budou muset nadále procházet životem sami, bez ní, srdce ji rozbolelo a z očí se začaly valit slzy. Nešlo to ale jinak.

Věděla, že pláče. Vzhledem k tomu, o kolik toho právě přicházela, to ale ani nemohlo být jinak. Byla zdravá, chytrá, i když už na té horší straně čtyřicítky, měla ale rodinu, kterou milovala, a práci, kterou měla ráda. O to vše měla být okradena a to, co by mohlo být, ale nebude, bylo tím, co ji naplňovalo největším smutkem.

Ve dnech, které předcházely této chvíli, Sylvia často uvažovala o tom, jestli je to všechno opravdu nevyhnutelné. Možná kdyby v určitou chvíli řešila určité věci jinak...? Kdyby byla jiným člověkem? Kdyby se dříve pokusila sehnat pomoc? Teď už ale nezbýval čas nařikat nad tím, co by se mohlo stát v té budoucnosti jejího života, která se neodehraje. Náhle ji napadlo, jestli to, co teď cítí, není pocit, jaký znají schizofrenici. Její myšlení se rozdvojovalo. Byla zde chladná, klidná a racionální část, byla zde ale i jiná její vrstva, ta, která se pokoušela bojovat s nevyhnutelným. Tahle její část zuřila, byla plná zlosti a zoufalství, jak se tělo pokoušelo dostat do plic další doušek vzduchu, prsty se snažily roztrhnout lano, rozervat ho. Její tělo bylo chvějícím se tělem primitivního zvířete, bojujícího ze všech sil, zatímco její mozek to stvoření chladně a se zájmem sledoval, jako by přihlížel něčemu, co se děje někomu úplně jinému. Jako by chování toho zvířete studoval a hodnotil.

Náhle jí před očima vybuchl ohňostroj. Barvy tak jasné a zářivé, jaké nikdy v životě neviděla. Byly všude, všude, kam dohlédla, a byly tak krásné! Sylvia o tom četla, bylo to to poslední vzepětí mozku před tím, než začne odumírat. Tělo se začalo chvět ještě více, to jak si ty nejprimitivnější a nejzákladnější části její mysli začaly uvědomovat, jak málo času jim už zbývá. Přes slzy a vybuchující gejzíry barev se skoro nedalo prohlédnout, přesto měla Sylvia pocit, jako by se ten svět

za nimi, před chvílí ještě tak vzdálený, začal náhle zvětšovat. A potom ho prozářil jasně bílý paprsek, zářivější než cokoliv, co kdy viděla. Začal se zvětšovat, růst, sílit a mohutnět, pohlcovat vše okolo sebe, až nakonec Sylvia pohlédla přímo do živého a tepajícího srdce slunce.

Volný pád. To proto umírala. Ta dvě slova se jí prodrala do mysli, vpálila se do ní, jako vlna odplavila všechno. Stala se její poslední myšlenkou: *Volný pád.*

Sylviino tělo se začalo zklidňovat, jeho boj o život ustal, instinktivní i racionální spoje, které ho udržovaly v chodu, začaly vyhasínat, jak pomalu ustávaly poslední známky života. Ještě chvíli poté, co se tělo zklidnilo úplně, bilo srdce. Po několika desítkách vteřin ale ustalo i to a krev v žilách začala chladnout.

2

Hvězdy, ty ho nesoudily. Ne, ty ne. John Wallace seděl pod nekonečným baldachýnem tvořeným zářivými tečkami cizích sluncí a na pár okamžiků si dovolil to potěšení zapomenout na břemeno, které musel nést, a zasnít se nad nespočetnými galaxiemi nad svou hlavou, rozkládajícími se tisíce a tisíce světelných let daleko. Hvězdy se nezajímal o jeho vinu. O vinu, kterou cítil od té chvíle, kdy mu v náruči zemřela milovaná žena. A stejně jako rozeklané hory, tyčící se všude okolo něj, zůstanou ty hvězdy stejně netečné a tím vším nedotčené i po tom, až bude Wallace a všichni ti, kteří si na něj budou pamatovat, dlouho mrtví. Uvažovat takhle o nekonečnu poskytovalo Wallaceovi útěchu a chvíli klidu, nemohl ale žít v oblacích, musel zůstat na zemi, zapletený do celé sítě emocí, které ho poutaly. Vina ho stahovala zpět a vedle majestátu toho, čím byl obklopen, si vždycky byl nucen připomínat, že si odpuštění nezaslужuje. Znovu si vybavil její vyděšenou tvář, jak k němu vzhlížela, a pocit vznešenosti ze strmých štítů Hindúkuše opět vystřídal žal.

„Chybíš mi,“ zašeptal. „Tak moc mi chybíš.“

Bolest, kterou pocítilo jeho srdce ve chvíli, kdy zemřela, se od té doby rozšířila do celého těla, zintenzivněla, jako by ho chtěla zlomit. Byla to bolest, ale bolest známá, bolest vítaná. Byla to bolest, která

představovala jediné a poslední pouto se ženou, kterou miloval. Nemohl, nesměl o ni přijít.

„Už vím, co jsem měl udělat,“ pokračoval. „Neměl jsem...“

Ticho lesa okolo něj narušil zvuk blížících se kroků a Wallace okamžitě umkl.

„*Tròk Si'ol*.“ Za Wallacem se ozval chlapecký hlas, a když se otočil, uviděl Kurika, nejmladšího syna svého hostitele. Ve světle hvězd se dala rozpoznat jeho tvář s olivově zbarvenou pokožkou.

Za celou tu dobu, kterou strávil v Kamdeši, se Wallaceovi zatím nepodařilo zjistit, co vlastně znamená *Tròk Si'ol*, což bylo jméno, které mu jeho hostitel, Vosuruk, dal. Kdykoliv se někoho zeptal, odpoví mu byly pouze přátelské úsměvy, případně nic neříkající vysvětlení, jehož se dočkal už od Vosuruka. Je to prostě jeho jméno pro Kom.

„*Oasa mes I'a*,“ pokračoval Kurik, když došel blíže. „*T'òt gij'a ku t'u z'otr*.“

„Anglicky, prosím,“ zaškemral Wallace, který porozuměl jedinému slovu – *z'otr* –, což znamenalo příbuzný. Dokázal se docela slušně domluvit paštunsky, uměl i trochu arabsky, v konfrontaci s jazykem kamviri, kterým hovořilo maximálně deset tisíc lidí na celém světě, ale hanebně zklamal.

„Otec říká ty přijít.“ Kurik zrozpačitel a zjevně váhal nad každým slůvkem, než se ho odvážil říct nahlas.

„Nechtěl bych rušit.“ Wallace odmítavě pozvedl ruce a o krok ustoupil, bylo ale zjevné, že jak gesto, tak slova se zcela míjejí účinkem. Teenager dostal úkol a jinou možnost, než že ho vykoná tak, jak mu bylo uloženo, prostě nemohl připustit.

„Jít,“ pronesl Kurik důrazně, načež se obrátil a zamířil zpátky.

Wallace naposledy pohlédl ke hvězdám a pokusil se představit si, že tam někde mezi nimi je teď i jeho láska, svobodná a netrpící. Ve skutečnosti ale věděl, že jediným místem, kde přetrvává, jsou srdce

těch, již ji znali. S pocitem jakéhosi indiferentního vzteku se obrátil a zamířil za chlapcem. Noční rozhovory, které Wallace s Connií vedl, byly jeho způsobem, jak ji přivést zpátky k životu. A pro tuto noc musela tedy zůstat pohřbená.

Kurik se otočil, a když viděl, že Wallace vykročil za ním, usmál se.

Wallace už v Afghánistánu strávil drahně času, ale pořád celou tu zemi s její kulturou a historií nechápal. Lidé zde byli násilím sehnáni do jednoho houfu a Brity prohlášeni za jeden národ, ve skutečnosti to ovšem byla pestrá mozaika, či ještě spíše koberec ušitý z hadříků, v němž měli lidé jako jednotlivci často mnohem blíže ke svým kmenovým „bratrancům“, žijícím v Pákistánu nebo Tádžikistánu, než ke „krajanům“ se stejnou státní příslušností. Wallace zamířil do Núristán, protože podle všech informací, jichž se mu odtamtud dostalo, šlo o území, stále ještě rozpolcené kmenovými válkami. Núristánští kmeny, které spolu po staletí bojovaly, se teď ale spojovaly ve společné obraně proti znovu a znovu se obrozujícímu Tálíbánu. Západní média o konfliktu informovala jako o jednoduchých střetech mezi provládními silami a islamistickými radikály, protože tak tomu mohla porozumět, ve skutečnosti měla ale válka, kterou provincie žila, mnohem více fazet. Po celá desetiletí se Núristán říkalo také Kafiristán, což by se volně dalo přeložit jako země bezvěrců, protože místní tvrdošíjně odmítali přijmout islám. Po celém Núristáně tak přežívaly – a poměrně úspěšně – „kapsy“, v nichž lidé vyznávali prastarou kalašskou víru. A dokonce i místní muslimští konvertité si své obřady doplňovali o rituály vypůjčené z náboženství svých předchůdců. Núristánští kmeny tak teď dělaly vlastně jenom to, co dělávaly již po celá desetiletí a staletí. Neohroženě vzdorovaly útlaku ze strany „cizáků“, aniž by se příliš zabývaly tím, zda jde o Brity, muslimy, Sověty, Tálíbán, Američany či Paštuny. Zrovna teď se celý Kom sjednotil do bitvy proti silám Tálíbánu, které měly zjevně v úmyslu ovládnout jejich vlast.

Wallace se rozhodl pro sledování boje po jejich boku z jednoho prostého důvodu – věděl, že místní jsou otevření a upřímní lidé se sociální hierarchií založenou na majetku a na bohatství, takže si cestu sem prostě mohl koupit.

Po řadě delikátních jednání v hlavním městě, která kvůli pár nedorozuměním málem skončila dříve, než pořádně začala, propašovali Wallace z Kábulu do Bašgalského údolí v Kamdeši, což bylo centrum prastaré vlasti kmene Kom. „Město“ bylo tvořeno prostými dvoupokojovými domky poházenými stupňovitě po svazích. Přízemní místnosti obvykle sloužily i pro ustájení hospodářských zvířat, což zde znamenalo téměř bez výhrad koz, které byly schopné přežívat v horách a přečkat i místní tuhé zimy.

Vosurukovi, což byl člověk, jemuž by se v jiných částech světa říkalo úředník magistrátu, dal Wallace dvě stě dolarů, za což získal střechu nad hlavou na první týden. Vosurukovi patřil kus půdy a vypadal mladší než oněch padesát a něco let, kolik údajně měl. Měl vřelou a přátelskou tvář, v očích se mu ale skrývala i určitá tvrdost a nesmlouvavost, díky níž se mu zřejmě dařilo udržovat horské město v dobré kondici a v bezpečí. To, že si mohl dovolit tři manželky a zplodit s nimi devět dětí, svědčilo o jeho bohatství, ale ani to, ani skutečnost, že byl vysoce postavený člen městské samosprávy, mu nezabránilo vzít si dvě stě dolarů za týden. Není také divu – v zemi, kde průměrný roční příjem představoval dvojnásobek této částky.

Vosuruk rozdělil stáj v přízemí svého domku a vytvořil tak pokojíček pro Wallace, který zde – vedle koz a koní – mohl trávit noci. Celou Vosurukovu rodinu cizinec, zjevně disponující neomezeným množstvím peněz a obývající teď část jejich stáje, fascinoval, Wallace sem ale nezamířil proto, že by se chtěl stát atrakcí pro místní obyvatele. Místo toho po Vosurukovi začal požadovat, aby ho seznámil s bojovníky, kteří v horách čelili Tálibánu. Ačkoliv do této chvíle Vosuruk

hovořil docela obstojnou angličtinou, jakmile se začalo mluvit o válce, zničehonic přestal chápat a rozumět. Jediné, co byl ochoten říci, bylo *O'c n'a san'oa san'i'*, což si Wallace přeložit dokázal. Znamenalo to „Žádné vojáky neznám“.

Wallace natolik chápal sociální strukturu Komu, že mu bylo jasné, že by v horách nemohly žádné bojůvky operovat, neměly-li by podporu a pravděpodobně i aktivní pomoc městského úředníka. U Vosuruka si za své peníze mohl koupit postel a bezpečnost, jeho důvěra, to ale bylo něco jiného. Tu si mohl získat pouze tím, že investuje čas. A tak strávil pár dnů seznamováním se s Vosurukovou rodinou a tím, že fotografoval jak ji, tak další starousedlíky. Vosuruk měl pět synů a čtyři dcery. Nejstarší syn, Guktek, drsný chlapík ve věku hodně přes třicet, měl sám už dvě manželky a pět dětí. Čtrnáctiletý Kurik pak byl Vosurukův nejmladší syn, kterého zplodil s mírnou a uzavřenou Zanou, svou poslední manželkou. Podle všeho jí nebylo ještě ani třicet. Po matce Kurik zdědil velké oči, křehkost a jemné chování.

Třetí den svého pobytu ve městě se Wallace vypravil na průzkumnou výpravu, celou dobu sledován Kurikem a kamarilou jeho věrných. Hluboko v cedrovém lese, který pokrýval svahy okolních hor, se mu podařilo najít skalnatý suk, který vyhovoval jeho potřebám. Při své první návštěvě zde se musel smířit s tím, že ze všech stran slyšel chichotání a pohihňávání svých mladých průvodců, o týden později, kdy už o něj děti ztratily zájem, se sem ale Wallace vrátil již sám. Bylo to místo, kam se mohl uchýlit se svým smutkem. Vosuruk začal v lesích ukrytý skalnatý suk žertem nazývat *V'ot Tr'ok Si'ol*. Wallace už mezitím z místního jazyka pochytil tolik, aby rozuměl, že *v'ot* znamená skála, ale vzhledem k tomu, že pohořel při snaze přeložit jméno, které mu dali místní, u toho skončil. Pochopil jenom tolik, že skálu teď nazývají *jeho* skálou a že je pro ně určitým zdrojem pobavení to, že se vždycky musí táhnout tak daleko, chce-li nalézt samotu.

Wallaceova skála se vypínala nějakých patnáct minut chůze za městem a přístupná byla pouze obtížně schůdnou cestičkou prosekanou z dnes již dávno zapomenutého důvodu v hustých křovinách. Teď se tedy s Kurikem prodírali týmž křovím zpátky, ku městu. Wallace si nejprve všiml blikajících světýlek poházených jako kamínky po svazích údolí, pak už se začaly obrysy domů rýsovat jasněji. Když se s Kurikem vynořili z úkrytu stromů na konci špinavé cesty, prudce se do nich opřel dubnový vítr. Wallace si přitáhl k tělu těsněji loveckou bundu značky Deerhunter. Od týdne, kdy přijel, sice už nesněžilo a vítr se začal zmirňovat v předzvěsti blížícího se léta, noci ale byly pořád chladné. Někdy dokonce tak, jako by se od února, kdy do města vstoupil poprvé, vůbec nic nezměnilo.

Těžké životní podmínky zde neovlivňovaly pouze dobytek, formovaly i lidi, kteří zde žili. Město, vystavěné vysoko nad mořem a kopírující skalnatý terén, se zdálo být křehké a chatrné, ve skutečnosti se ale vyznačovalo jakousi vnitřní pevností a silou. Wallaceovi trvalo tři dny, než přesvědčil Vosuruka, aby mu dovolil pořizovat fotografie – což ho mimochodem stálo dalších sto dolarů –, jakmile ale dostal možnost zachycovat obyvatele kamerou, uvědomil si Wallace jednu věc – nikde, vůbec u nikoho, neviděl ani náznak obezity. Hory by prostě nikomu takovému nedovolily přežít, setřásly by každého, kdo by nebyl uzpůsoben k životu na jejich strmých svazích.

Trvalo měsíc, než se podařilo Wallaceovi tichým a postupným způsobem Vosuruka přesvědčit, že pro jeho lidi nepředstavuje žádné nebezpečí. Pomohly fotografie. Wallace Vosurukovi ukázal své snímky, které pořídil při předchozím pobytu v Afghánistánu, ale také v Iráku, Somálsku a dalších problémových a rozbolavělých místech světa. Vysvětlil mu, že jeho cílem je prostě zachytit život lidí, pro něj je válka jedinou, nikdy nekončící realitou. I Komané, podobně jako další kmeny Núristánu, vedli svou vlastní válku minimálně

posledních čtyřicet let, tedy od chvíle, kdy v sedmdesátých letech dvacátého století povstali proti afghánské komunistické vládě. Narodily se a zemřely celé generace dětí, které nepoznaly nic jiného než boj a násilí, a Wallaceovi šlo hlavně a možná vlastně jenom o to, aby jinému světu ukázal, jak vypadá ten svět, jehož obyvatelé žijí v nekončící válce, v níž jedinou věcí, jež se mění, jsou odznaky a výložky na uniformách vojáků, kteří přicházejí.

Wallaceův tichý a nenápadný způsob nakonec slavil úspěch a počátkem března ho Vosuruk a jeho nejstarší syn, Guktek, vzali „*čěr to*“ – do hor. Wallace sice v sedle nesesedl už celé roky, pozapomenutá praxe se mu ale rychle obnovila, takže si jednak před oběma skvělými jezdci neutrhl ostudu, jednak je mohl doprovázet na jejich cestě do divočiny. Komané se naučili po vzoru svých předků, kteří koncem devatenáctého století čelili násilným islamizátorům, po nichž vedli vyčerpávající kmenové půtky a posledních padesát let čelili zahraničním interventům, vést válku vlastním specifickým způsobem tak, aby co nejméně narušovala běh jejich každodenního života. Wallace tak vůbec nepřekvapilo, když se mezi zasněženými horskými štíty od svého průvodce, sedícího stejně jako on v sedle koně, dozvěděl, že to byl právě on – Vosuruk –, kdo sehrál klíčovou roli při organizaci jedné z místních odbojových skupin, a že Guktek patří k jejím nejvýznamnějším velitelům.

Wallace dovedli do *gurkàta vo* – velké jeskyně –, vzdálené dva dny jízdy od Kamdeše, v níž žilo pětadvacet bojovníků v době, kdy neoperovali proti Tálíbánu. Vosuruk mu vysvětlil, že to všechno jsou muži, kteří přísahali věrnost Severní alianci a vedli tvrdý boj proti tálíbánské vládě. A protože rozhodně netoužili po tom, aby se vrátily temné dny, kdy byl Tálibán u moci, spojili se do volně organizovaných ozbrojených sil Núristánu a vedli svou vlastní válku proti zahraničním interventům, kteří sem pronikali ze základů v severním Pákistánu.

Někteří z nich ovládali primitivní angličtinu, pokud se Wallace chtěl bavit s těmi dalšími, Vosuruk mu tlumočil. Nějakou dobu trvalo, než se Wallaceovi podařilo překonat jejich podezřívavost a ostražitosť, pak ale v jeskyni strávil tři dny a muže blíže poznal. Všichni byli z Kamdeše a bylo jim mezi šestnácti až pětáctičetmi roky. Během zimy zavalil sníh většinu průsmyků vedoucích sem z Pákistánu, takže příležitosti k boji značně ubylo, ale s nástupem jara všichni čekali, že je válka zase brzy dostihne.

Starší z bojovníků již za sebou měli boje proti nejrůznějším nepřítelům. Nejstarší z nich, Malik, dokonce vzpomínal na to, jak nosil munici svému otci, když ten bojoval proti Sovětům. Muži mu vyprávěli o přátelích, kteří padli, o nepřítelích, které zabili, a o nečestných „*dillik*“, což, jak Wallace pochopil, znamenalo „krysy“, kteří jim prodávali zbraně. Mnozí z nich se s ním ale chtěli bavit o svých rodinách a o tom, jak jim jejich blízcí během doby, kterou tráví v horách, chybějí. Ve válce už kraj žil více než čtyřicet let, během nichž jí místní museli přinášet další a další oběti, a každý schopný Koman tedy trávil šest měsíců v roce v horách a v boji. Služební „turnusy“ byly dvouměsíční, aby měli muži dost času postarat se i o rodiny a dohlédnout na pole a dobytek. Wallace chápal, že tito muži musejí podobně jako jejich „kolegové“ v britských a amerických uniformách postrádat rodiny a že musejí toužit po tom, aby ta válka už jednou skončila. Když mu konečně dovolili, aby je fotografoval, dokázal Wallace v očích každého z nich vysledovat bolestnou touhu po něčem, co vlastně ani jeden z nich nikdy nepoznal: po míru.

Wallace sledoval Vosuruka, jak se svými muži cosi probírá nad starými mapami, a bylo mu jasné, že se chystají do boje. Když projevil zájem se zúčastnit, jeho hostitel ho odbyl s tím, že to nepřipadá v úvahu, protože zákony pohostinství mu nedovolují vystavit hosta nebezpečí. Wallace ovšem chápal, že je to do určité míry jenom výmluva, kterou

Vosuruk použil, protože neznámému Angličanovi s fotoaparátem pořád ještě tak úplně nedůvěřoval. Komané ostatně neměli důvod věřit lidem ze Západu. Britové věnovali celou jejich zemi, Núristán, Afgháncům, Sověti se pokusili obsadit celý stát, a když potom přišli Američané, byli plni vzteku a touhy pomstít tisíce svých nevinných obětí.

Po třech dnech a poté, co se Wallaceovi podařilo udělat padesátku fotek, o nichž věděl, že půjdou prodat, zamířil s Vosurukem zpátky do Kamdeše. Guktek zůstal v horách s bojovníky, aby řídil jejich střídání. Když se Angličan se svým hostitelem vracel zpět, dozvěděl se od Afghánce více o jeho snech. Vosuruk mu vyprávěl o tom, co by si přál pro své děti a svůj lid. Toužil po pohodlí, v jakém žijí lidé na Západě, toužil po vzdělání a po tom, aby celý Núristán mohl začít zapomínat na to, že kdy byla jaká válka. Wallace mu naslouchal se soucitem a porozuměním. Znal bolest muže, jenž touží po něčem, čeho není možné dosáhnout, o svých vlastních prožitcích ale svému hostiteli nic neříkal.

Večer poté, co se vrátili do Kamdeše, ukázal Wallace Vosurukovi svůj notebook a to, jak z něj odesílá přes satelit fotografie do agentury Getty, která je měla nabízet vhodným zájemcům. Vosuruk si prohlížel snímky a konečně pochopil a uvěřil, že Wallaceovi jde o jediné – ukázat, jak válka zasahuje jeho lid. A na základě toho svému hostu slíbil, že už brzy bude mít možnost zdokumentovat přímo některou z jejich operací. Více o tom už ale Vosuruk nemluvil, takže teď, po dalších čtyřech týdnech trpělivého vyčkávání, si Wallace začal myslet, že Vosuruk změnil názor.

„*Pamò gu Soa*,“ řekl Kurik a ukázal k jasně osvětlenému otcovu domu.

Wallace se usmál. Došlo mu, že Kurikova věta musí mít něco společného s rodinnou oslavou, které se tak usilovně snažil vyhnout.

Vosurukův druhý syn, Druni, tichý a hloubavý muž mezi dvacítkou a třicítkou, si bral svou třetí manželku, Arani.

Les prořidl a Wallace s Kurikem dorazili k okraji města. Křehkou vůni cedrového jehličí nahradil zemitý pach dobytka a jídla. Kurik vedl Wallace úzkou pěšinkou vzhůru k otcovu domu, a když Wallace zaváhal u dveří, jimiž by vstoupil do svého přízemního pokoje v rozdělené stáji, zakroutil hlavou. „Ne. Jít.“

Wallace ho neochotně následoval po žebříku opřeném o zeď na balkon vytvořený ze střechy sousedního domu. Kurik ho zavedl do hlavní místnosti plné rozjařených přátel a příbuzných oblečených do svátečních šatů a vzrušeně se bavících o Drunim a Arani a o životě, který je čeká. Wallace si nemohl pomoci, aby neuvažoval i o Somol a Bozor, Druniho první a druhé manželce. Ty teď seděly stranou a Wallace přemýšlel o tom, jak se asi cítí jako účastnice této svatby.

Svatební oslavy se konaly v místnosti, jejíž téměř celou plochu pokrýval obrovský, pestrobarevný koberec se složitým vzorem. Čestné místo uprostřed pokoje zaujímal pečaná koza obklopená miskami s nejrůznějšími pochutinami.

„Vítej, *Tròk Si'ol*,“ zakřičel na něj Vosuruk přes celou místnost.

Většina z hostů ještě Wallaceovu přítomnost nezaznamenala, teď se všichni ale obrátili a pohlédli na muže ze Západu plného rozpaků. Hlasité pozdravy jako by ozvěnou kopírovaly ten, kterým ho přivítal jeho hostitel, a Wallace mírně poodstoupil.

„Nechtěl jsem rušit,“ pokusil se omluvit.

„*T'chah!*“ Vosuruk odmítavě zamával rukama, aby dal najevo, za jaký nesmysl to, co se Wallace pokouší říci, považuje. „A teď můžeme jít.“ Mávl na hosty, kteří nepotřebovali další pobízení k tomu, aby se vrhli ke stolu. „Kamera,“ podařilo se Vosurukovi překřičet rámus v místnosti a Wallaceovi došlo, že jeho přítomnost zde nebyla vyžadována jenom proto, aby se dostalo společenským pravidlům.

„Ovšem,“ přikývl Wallace, vyběhl z místnosti, slezl opět dolů po žebříku a opatrně otevřel dveře stáje, aby nedal možnost Vosurukovým kozám k útěku.

Wallace se vyhnul třem uvázaným koním, kteří ve snaze se k němu přitisknout zařinčeli řetězy, protáhl se okolo nich do malého odděleného prostoru, který už dva měsíce pro něj představoval domov. Odhrnul závěs a na nízky, ale překvapivě pohodlný slavník si položil velkou brašnu s fotovýbavou. Rozhodl se pro sedmsetpadesátku, protože usoudil, že při slabém osvětlení poslouží lépe než dé čtyřka, a k ní zvolil padesátimilimetrový objektiv o světelnosti 1,4. Zrovna ale vytahoval kufrík firmy Peli s objektivy z brašny, když odkudsi zvenčí zaslechl neznámý zvuk. Vyběhl rychle ze stáje, vyšplhal se po žebříku a padl na Vosuruka a Druni stojící na balkoně a hledící k nebi. Tváře měli oba náhle vážné.

„Co to je?“ chtěl vědět Wallace, pokoušeje se neustále identifikovat to hluboké dunění, které se každým okamžikem stávalo silnější a silnější.

Vosuruk pohlédl na Wallace, oči měl plné obav – takhle ho Wallace ještě nezažil – a strach mu zněl i z hlasu, když odpověděl: „Vrtulníky.“

3

Začalo to... vlastně to začalo hned, když se probрал z kómatu, a deprese, které to vyvolalo, se zvětšovaly den ode dne. Fyzicky byl v naprostém pořádku. Kulky mu z těla vytáhli už dávno a místa, kudy do něj ty žhavé kousky oceli vnikly, se zajizvila, z psychologického hlediska byl ale stále stejně šťvanou obětí. Patrick Bailey se naučil si každé ráno nasazovat přesvědčivou masku profesionála. A byl v tom vážně dobrý! Natolik dobrý, že si byl prakticky jistý, že jeho šéf, superintendant Cross, na něm nezaznamenal žádnou změnu. Jeho kolegové si možná sem tam během rozhovorů něčeho všimli, ale pouze členové rodiny a staří přátelé – třeba takoví, jako byl Mlok – si byli vědomí plného rozsahu toho, jak ho to, že byl postřelen, trvale poznamenalo. Jeho celý život jako by se náhle smrškl a potemněl, Bailey se cítil zranitelný, vyděšený... Smrtný! Všiml si toho na sobě už v nemocnici, kde se nedokázal ubránit tomu, aby pokaždé zděšeně nevyskočil, když se ozval nečekaný zvuk, nebo aby si s podezřením neprohlížel každého cizince, který kolem něj procházel. A dokonce i potom, co ho doktor uschoptil a poslal na rehabilitaci, se Bailey nepřestal bát toho, že mu při operaci v těle zapomněli jeden dva úlomky kulky – vražedné kovové střepiny, ukrývající se teď někde v žilách, čekající ale na tu správnou chvíli, kdy se vydají krevním řečištěm a skončí v mozku nebo v srdci... kde ho zabijí.

Jakmile v něm jednou ten strach zapustil kořeny, nedokázal ho ze sebe Bailey setrást. A jako by mu do těla nebyly bývaly vnikly kulky, ale nějaký přízračný ohyzdný hmyz, který do něj nakladl vajíčka a jehož larvy se mu teď vplížily do mozku a ničily ho. Co když mu někde poblíž plic zůstala reziduální krevní sraženina? A co když je teď prožitým stresem a napětím jeho srdce oslabené, takže nic nevydrží? Co když se důsledkem kómatu změnil jeho rytmus tak, že se jeho tělo stalo náchylnější na mrtvici? A jak ty přízračné larvy strachu rostly a sílily, vytvářely strachy zcela nové, strachy, které Baileyho stres ještě zvyšovaly. Jean Davisová, psychoterapeutka Metropolitní policie, zamyšlená a vážná žena, ukrývající se v malé temné kanceláři na Edgware Road, se Baileymu několikrát pokusila vysvětlit, jaké důsledky na jeho organismus může mít prodělané trauma a jak se obavy dokážou proměnit v naprosto hodnověrné fyzické symptomy. Učila ho techniky, jak tyto obavy zvládat, a Bailey se jenom usmíval a předstíral, že tomu, *ano, všemu rozumí*, že to, *ano, pochopil*, takže po šestitýdenní kúře Jean přesvědčil natolik, že ho uznala za schopného služby. A vystavila mu vysvědčení, tvrdící, že prodělané hrůzy se na jeho mysli nijak neprojevuji. Svou paranoiou se mu tedy před ní podařilo utajit dokonale.

Byly ale i chvíle, kdy Bailey dokázal uvažovat rozumně a kdy si uvědomoval, že se chová iracionálně a že Jean má ve všem pravdu. Že je stejně připravený, zdravý a schopný, jako byl předtím, než ho Kyvadlový zabiják poslal svými kulkami skoro do hrobu, a že všechny jeho obavy jsou neopodstatněné. Kdykoliv ale nabral ten lepší, „rozumný“ Bailey na síle, zavrtali se ti cizopasníci hrůzy v jeho mysli hlouběji a odněkud z temných zákoutí vydolovali nějakou novou obavu, s kterou se nedokázal vypořádat a kvůli které propadal panice. Aby zachránil Johna Wallace před Kyvadlem, musel toho Bailey obětovat mnohem více, než kdo tušil, vždyť jenom to, než se zahojily fyzické

rány, trvalo celé měsíce. Za statečnost, kterou projevil, ho oslavovali, on sám si ale nemyslel, že by byl nějaký hrdina. Udělal jenom to, co musel, ale zaplatil za to příliš vysokou cenu. Tělo se snad uzdravilo úplně, ale obával se, že jeho mysl zůstane poškozená už navždy.

Baileymu tedy nezbylo nic jiného než *předstírat*, že je detektiv, takový, jakým byl dříve. Skrývat se za lehký úsměv jako pod maskou, hrát svou roli jako herec v televizním seriálu o policajtech. To dělal ve dne. V noci se proměnil v samotáře utíkajícího co nejdále od lidí, kteří ho znali. Kterým by muselo být na první pohled jasné, že se proměnil v někoho jiného, v někoho neznámého, a kteří by tím, že by se ptali, že by o tom mluvili, způsobili to, že by se jeho strachy a hrůzy jenom znásobily. Pokusil se s děsem bojovat za pomoci intelektu, doufaje, že to je cesta, jak se s problémem vypořádat, a strávil několik osamělých večerů ve svém bytě pokoušeje se nalézt způsob, jak s hrůzou vybojovat vítěznou bitvu. Každý racionální závěr, k němuž dospěl, ale jako by dal těm parazitům v jeho mysli novou sílu, jako by je vybičoval k tomu, aby přišli s novým děsem. Nakonec pochopil, že logika ve střetu se základní iracionalitou skončí vždy poražena. Na pár chvil si pohrával s myšlenkou, že se s tímto svým poznatkem svěří doktorce, pak si ale uvědomil, že nechce, aby v jeho záznamech byly údaje o strachu, který pociťuje, že nechce, aby někdo mohl zpochybnit jeho duševní zdraví, a tak nakonec rezignoval na to, že by se mohl dočkat jakékoliv pomoci. A místo toho se přinutil žít den za dnem se snahou co nejvíce ignorovat hrůzu z toho, že tam někde na konci cesty, k němuž se každým krokem přibližuje, na něj čeká smrt.

Před jeho auto zrovna vkročil uniformovaný policista a Bailey prudce dupl na brzdu. Bezpečnostní pás se do něj, když bylo tělo setrvačností vrženo dopředu, prudce zaříz, a když mu došlo, že policistu právě málem přejel, divoce se mu rozbušilo srdce. Mladý policista auto obešel, aby se dostal k okýnku ze strany řidiče, a zatukal na ně.

„Promiňte, pane, tady je to zavřené,“ omluvil se.

„Detektiv inspektor Bailey,“ představil se a zašátral po svém služebním průkazu.

„Zaparkujte tam nalevo,“ nakázal mu policista a odsunul bariéru blokující průjezd.

Bailey mu místo poděkování jenom při odjezdu zamával, protože se ještě celý třásl hrůzou z toho, co se málem stalo. Úsilí, které neustále vynakládal pro boj se svými strachy, ho někdy úplně stravovalo. Občas se ponořil sám do sebe tak hluboko, že přestával vnímat svět okolo. Jako by letěl na autopilota, který mu umožňoval fungovat a přežívat, ale někdy – jako třeba zrovna teď – se mu stávalo, že začal dělat chyby. Občas mu takhle vypadly vzpomínky na celé dlouhé úseky denních porad, nebo se mu stalo, že někam jel, a skončil někde úplně jinde. Tentokrát se jeho autopilotu aspoň podařilo dostat ho na pravé místo. Do Ufton Grove, krátké uličky s obytnými domy nacházející se jak v South Dalstonu, tak v North Islingtonu – to záviselo na tom, jestli jste chtěli byt v některém z místních georgiánských domů prodávat, nebo kupovat. Dostal se tedy na správné místo a ve správný čas, užírala ho teď ale hrůza z toho, že málem přejel toho kluka v uniformě, a z toho, že vlastně vůbec neví, jak se mu podařilo projet skrz přeplněný Londýn.

Bailey zabočil do vyhrazeného prostoru, vyznačeného policejními kužely, a zaparkoval hned vedle jednoho z dvojice pruhovaných policejních aut. Dodávka, kterou sem dorazil tým z laboratoře, stála přímo před číslem sto dvanáct, na rohu domu v jihovýchodní části ulice.

Odvrátil se od paprsků nízko visícího slunce, prodírajících se skrz větve s pupeny květů chystajících se každým dnem se protrhnout, a rychle přešel přes ulici na malou zahrádku. Kameny vyložená cestička byla po obou stranách lemovaná poházeným šterkem, připomínajícím zamrzlé moře olizující pár květináčů vypadajících

jako ostrovy. Bailey se rozhodl, že se pokusí maximálně soustředit. Věřil, že se dokáže povznést nad vlastní hrůzu a že dokáže pozorovací talent zkušeného detektiva a mozek zapojit do činnosti kolegů. Že dokáže aspoň na chvíli být zase součástí reálného světa. Detektiv, který se nedokáže vypořádat s vlastními děsy, je detektiv pro kočku.

Na prahu domu na Baileyho čekal ošuměle vyhlížející muž. Kolem naducaného bílého obličeje se mu couraly mastné kudrnaté vlasy.

„Detektiv inspektor Bailey?“ zeptal se muž a podal mu ruku. „Detektiv seržant Murrall. Říkejte mi Jack. Díky, že jste přijel.“

Bailey potřásl Murrallovou ochablou rukou a zauvažoval, zda pot, kterým byla seržantova tvář pokryta, je důkazem toho, že je nervózní, nebo že není zdravotně úplně v pořádku. Murrallovo ošuntělé laciné oblečení plné skvrn neznámého původu by se spíše než pro policistu hodilo pro ne moc úspěšného cestáka.

„Rád vám helfnu,“ odpověděl Bailey s úsměvem. „Kudy?“

„Nahoru po schodech,“ pokynul Murrall ke dveřím a vstoupil do domu.

Bailey ucítil, jak mu srdce vynechalo a pak zabušilo nepravidelně, strach, který se ho okamžitě zase zmocnil, učinil vše okolo něj nedůležitým a bezvýznamným. Zastavil se mezi dveřmi, dobře si uvědomuje, že než ten záchvat paniky pomine, není schopen svou práci dělat. Jeho mysl se teď zaměřila dovnitř těla, propátrávala ho, hledala další známky neodvratně se blížící smrti. Nejradši by si změřil pulz, před pátravým zrakem jeho společníka to ale nešlo.

„Jste v pohodě?“ chtěl vědět Murrall.

„Samozřejmě. Jenom jsem se tu chtěl trochu zorientovat,“ zalhal Bailey.

Nevěděl jak a proč, ale v okamžiku, kdy vstoupil do domu, jako by se ocitl uprostřed tunelu tvořeného panikou, přičemž všechen smysly poznatelný svět se nacházel vně stěn tohoto tunelu. Uvědomoval si svůj

vlastní obraz, který viděl ve velkém zrcadle s pozlaceným rámem, visícím na nabílo natřené zdi haly. *Zestárnul jsi*, pomyslel si, když se zaměřil na vlastní vyděšené oči. Zbytek těla jako by se od chvíle, kdy do něj vnikly kulky, na pohled nezměnil, přestože si uvědomoval těch pár liber navíc, hyzďících jeho původně atletickou figuru, a když se podíval zblízka, našel i stopy po vyrážce, která se mu na temné pleti objevila v důsledku stresu.

Konečně vykročil za Murralllem vzhůru po úzkém schodišti. Tlustý zelený koberec jako v panském sídle, doplněný o červený běhoun přichycený mosaznými úchytkami, to všechno jako by vyvolávalo dojem starých časů a společenských vrstev, které se snadno dostaly k penězům a nikdy neměly hluboko do kapsy. Na stěnách podél schodů visely rodinné fotografie. Atraktivní pár, oba štíhlí a sebevědomí, se láskyplně usmíval na dvojici malých kluků.

„Sylvia Greeneová,“ pronesl Murrall, zatímco stoupal po prvním křídle schodiště. „Redaktorka *London Record*.“

„Hned jsem věděl, že to jméno odněkud znám,“ vydechl Bailey.

„Manžel je Connor Greene. Grafik a designér,“ pokračoval Murrall. „Ti dva kluci jsou Hector a Joseph. Teď jsou u jejich příbuzných.“

„A matka?“ zeptal se Bailey, studuje přitom Sylviinu fotografii. V jejích očích jasně rozpoznával to, co se sám naučil tak dobře znát, to, co se skrývalo pod zdánlivou sebejistotou – strach.

Murrall přikývl. „Nahore,“ řekl pouze a ukázal k dalšímu křídlu schodiště.

Bailey sledoval zavalitého detektiva, kterému už začínal trochu docházet dech. Když procházeli kolem, nahlédl do pokojů, zjevně sloužících jako ložnice, a všiml si, že všechny, tedy včetně těch, v nichž museli spát chlapci, jsou vzorně uklizené. Nábytek tvořila malebná směsice starožitných kousků, které musely být zjevně nakoupeny v mnoha výprodejích ze starých domů a bytů. Výsledkem byl krásný

a příjemný byt, na jehož vybavení bylo určitě vynaloženo velké úsilí. Pod dalším křídlem schodů si Bailey všiml stolku se sbírkou rodinných portrétů ve stříbrných rámečcích. Sledoval Murralla na malou podestu na úrovni okapů, takže prakticky pod střechou. Byly zde dvojce dveře, za nimiž se skrývaly další, nevelké prostory. Za dveřmi vpravo Bailey vycítil aktivitu a následoval Murralla dovnitř.

Pod volně se prostorem táhnoucím trámem konstrukce střechy viselo tělo Sylvie Greeneové. Dvojice laboratorních techniků v bílých kombinézách, kteří shromažďovali stopy pod ním, pozdravila Murralla a Baileyho, hned když vstoupili dovnitř.

„Ještě neskončili,“ vysvětlil Murrall, „ale chtěl jsem, abyste to viděl. Co na to říkáte?“

Baileymu ta podobnost samozřejmě neunikla. Provaz omotaný okolo krku Sylvie Greeneové byl téhož typu jako ten, který se našel v bytě Johna Wallace. A Sylvia – stejně jako Wallace – byla jenom ve spodním prádle.

„Je támhleto krev?“ zpozorněl Bailey a ukázal na několik drobných červených kapiček na zeleném koberci.

„Myslíme si, že ano,“ přikývl Murrall. „Protože ale ona sama nemá žádné zranění, říkali jsme si, že třeba nějak škrábla člověka, co jí to udělal.“

„Můžu?“ dovolil se Bailey a pokročil vpřed.

„Jasně,“ přikývl Murrall a Bailey došel až k visícímu tělu.

„Kdo ji našel?“ zajímal se Bailey, zatímco pozorně obhlížel mrtvou a vše okolo ní.

„Manžel, Connor Greene.“

Bailey se plně soustředil na to, co vidí, a pokusil se z mysli vytěsnit představu toho muže a hrůzy, kterou musel zažít, když našel tělo své mrtvé manželky. Pod střešním oknem, vestavěným do šikmo se svažující střechy, stál velký stůl s pracovní deskou potaženou kůží. Vše

na něm bylo pečlivě uklizené: notebook, srovnaná hromádka papírů, pár dalších rodinných fotografií, kalíšek s pery a tužkami – vše bylo na svém místě s jednou jedinou výjimkou. Manažerské křeslo leželo převrácené na boku pod visícím tělem, kousek na stranu od něj. Bailey přistoupil až těsně k Sylvii a zaměřil se na její prsty, které se teď nacházely ve výšce jeho hlavy. Nehty měla rozedrané a polámané a za nimi špínu. Pozvedl hlavu a podíval se jí do obličeje. Zmocnila se ho závrať, jako by pohlédl do tváře smrti. Mrtvá těla mu nikdy nevadila, teď měl ale jediný pocit – touhu rozběhnout se a utíkat, utíkat pryč, až by se dostal co nejdále odtud. Přinutil se potlačit hrůzu a soustředil pozornost na Sylviiin krk, rozedraný a rozdrásaný, jak se v posledních chvílích života pokoušela uvolnit si smyčku. Škrábance byly pořád krvavě červené a její kůže stále ještě nezačala dostávat ten namodralý odstín typický pro mrtvé, od jejichž smrti už uběhlo pár hodin. Bailey zamířil pohledem výš, ke zplihlým blondatým vlasům, a ještě výš, až tam, kde se silné lano pevně tisklo k tvrdému dřevu trámu.

„Co si o tom myslíte?“ chtěl vědět Murrall.

Bailey zaváhal a pak se přinutil pohlédnout Sylvii Greeneové přímo do tváře. *Teď už se ničeho bát nemusíš*, pomyslel si temně, když se jí zadíval do skelných, vypoulených očí. „Našli jste nějaký dopis?“

Murrall potřásl hlavou. „Bude to bomba, pane, až se to dostane ven. Nevím, jestli čtete *Record*, ale byla to fakt hvězda. Chytla pěkných pár lidí při tom, že neříkají pravdu, a docela je tím nasrala. A že to byli pořádní hlavouni.“

„Kde je manžel?“ přerušil ho Bailey.

„Dole pod schody s naším psychologem pro pomoc obětem,“ odpověděl Murrall.

„Řekl vám něco?“

„Ne. Docela se držel, než přišla jeho sestra a odvedla si kluky, pak se ale složil.“

„Tak se půjdeme podívat, jestli už nám dokáže něco říct,“ navrhl Bailey a obrátil se ke dveřím. Čím více se vzdaloval od té kruté tváře smrti, tím větší úlevu cítil.

Bailey jako by žádnou z Murrallových otázek ani neslyšel. Když sestupoval za dýchavičným seržantem po schodech dolů, byl zcela ponořen do vlastních úvah. Pokud by nebylo kapek krve na koberci, nebyly by v místnosti žádné stopy, které by naznačovaly tomu, že zde nedošlo k sebevraždě. Ani na trámu, na němž viselo tělo Sylvie Greeneové, nebyly vidět žádné odřeniny nasvědčující tomu, že by byla pověšena někým jiným. Bailey byl užuž rozhodnut považovat smrt Sylvie Greeneové za sebevraždu – samozřejmě za předpokladu, že laboratoř po vyšetření kapek krve nepřijde s nějakým překvapujícím odhalením –, vše se ale změnilo, když poprvé zachytil pohled jejího manžela, Connora. Rozrušený vdovec seděl v přízemní kuchyni u velikého stolu s deskou z borového dřeva pod vysokým oknem. Až do této chvíle nebyl žádný důvod podezírat ho z toho, že svůj žal jenom předstírá, Bailey ale zaznamenal pohled, který Connor vrhl na něj a na Murralla v okamžiku, když vstupovali do místnosti. A nejenom zaznamenal – vyčetl v něm to, co viděl v očích desítek a desítek zločinců. Obavy z toho, že se někdo dozví něco, co mělo zůstat ukryto.

„Pane Greene?“ Bailey přešel draze vybavenou bělostnou kuchyň, jeho podpatky cvakaly na dlaždicích z tvrdého kamene. „Jak se cítíte?“

Connor pohlédl na uniformovaného policistu, mladého konstábla s vážnou tváří, který byl v kuchyni s ním, jako by doufal, že mu přijde na pomoc. Konstábl, když zachytil Baileyho pohled, jenom pomalu zakroutil hlavou. Connorovi poklesla hlava a oči jako by se zavrtaly hluboko do dlaždic s jemnou kresbou přírodního kamene pod jeho nohama.

„Myslíte, že už budete moci mluvit?“ pokračoval Bailey a opřel se o řeznický pult, který tvořil jakýsi pomyslný střed celé kuchyně. Nevšímající si Murrallova nechápavého pohledu, svlékl si bundu a vyhrnul rukávy, po celou dobu přitom čekal na Connorovu odpověď. „Je tu dusno.“

Když na něj Connor konečně pohlédl, pokusil se Bailey vyčíst něco z jeho očí. Ano, bylo tam vše, co se dalo u truchlícího muže, který právě přišel o ženu, čekat. Žal, hněv, nepřátelství. Bylo tam ale i něco jiného, něco, co se projevovalo tím, že Connor nebyl schopen se mu dívat déle do očí. Bailey se přikrčil, aby se pohledem dostal na úroveň jeho očí. „Co myslíte, pane Greene?“

„Můžeme to nechat na později...,“ ozval se Murrall, ale když na něj Bailey vrhl varovný pohled, umlkl.

„Vždycky v sobotu ráno...,“ spustil Connor tiše. „Vždycky v sobotu ráno... Kluci dostali snídani, sbalili si věci a šli jsme hrát fotbal. Vee s námi často taky chodívala, ale v sobotu dopoledne jsem s nimi byl vždycky jen já. Já a kluci. Říkala, že musí dohnat nějakou práci.“

Bailey sledoval, jak se Connor pokouší zadržet slzy. Vypadalo to, že se truchlící manžel musí cítit nepohodlně, na čele se mu perlil pot. Connor měl na sobě tlustý „ponorkářský“ svetr s vysokým rolákem, pravou rukou se držel za levé předloktí, prsty se zarývaly hluboko do vlny. Jeho oděv doplňovaly silné džínsy a těžké boty, oblečení vhodné na pobíhání okolo pomezí čáry, určitě ale ne do uzavřené a dobře vytopené kuchyně.

„Mám otevřít okno?“ nabídl mu Bailey.

Connor zakroutil hlavou. „Co byste chtěl vědět...?“ Connorův hlas se na konci pozvedl, jak vyzýval detektiva, aby se mu představil.

„Detektiv inspektor Bailey. Jenom abyste nám řekl, co jste dělal celý den. A co nejpodrobněji.“

Kuchyň ztichla. Bailey teď jasně slyšel jak Murrallovo namáhavé oddechování, tak vzdálený ruch dopravy na ulicích. Někde venku

někomu něco upadlo, a když to dopadlo na chodník, zarachotilo to. Murrall sebou trhl. Bailey soustředěně sledoval Connora a čekal na jeho reakci.

„Vždycky v sobotu chodím s kluky na fotbalový trénink,“ začal konečně Connor. „Na Hackney Marshes. Vee, Sylvia, moje žena... toho ráda využívá... využívala na práci. Měla ráda, když bylo v domě úplně тихо a ona se mohla soustředit. Cestou domů jsem se proto, tak jako to děláme vždycky, stavil s kluky na jídlo k McDonald's. Když jsme odcházeli, byla v pořádku, možná trochu duchem nepřítomná, ale taková byla vždycky, když měla hodně práce. Když jsme pak přišli domů... já... našel jsem ji tam nahoře nad schody. Zkoušel jsem ji sundat...“ Connor se roztřásl, a když si vybavoval to úsilí, zcela marné, hlas se mu zlomil.

„A co ta krev?“ tlačil na něj Bailey.

Connor se na chvíli odmlčel, zjevně, aby se trochu vzpamatoval, a potom pohlédl přímo na Baileyho. Tentokrát nejenom, že pohledem neuhýbal, naopak, jako by ho jím vyzýval. „Řízl jsem se,“ odpovéděl konečně plochým hlasem a vyhrnul si přitom rukáv tlustého svetru tak, že odhalil levé předloktí. Rozšklebená rána ještě pořád krvácela.

Bailey vrhl na Murralla ohromený pohled. Tohle nebyl ten typ věcí, které by se měly přehlédnout. „Potřebujeme, aby se na to panu Greeneovi někdo podíval,“ řekl nejprve do prázdna, pak se ale vzpamatoval a obrátil se znovu ke svému kolegovi v ošuntělém oblečení. „Zjistěte, jestli tu máme někoho takového.“

Murrall pokynul mladému policistovi, jehož normální úlohou bylo poskytovat podporu obětem zločinů, a ten rychle odešel z místnosti. Bailey se znovu obrátil ke Connorovi. „A jak jste se řízl, pane Greene?“

Connor neodpovéděl, pouze mlčky nadále studoval podlahu.

„Pane Greene, co jste dělal, že jste se tak pořezal?“ opakoval Bailey otázku. Atmosféra v kuchyni se značně změnila.

„To ta židle,“ vydechl Connor konečně. „Zachytil jsem se rukou o mechanismus, když jsem se snažil manželku sundat.“

Bailey mlčky pohlédl na bledého Murralla, který mu na nevyslovenou otázku odpověděl zakroucením hlavy.

„Na židli ale nejsou žádné stopy krve, pane Greene,“ namítl Bailey. „Jak jste se tedy doopravdy řízl?“

Connor nereagoval, jeho pozornost pořád plně zaujímaly dlaždice na podlaze.

„Když jsou lidé v šoku, často dělají nejrůznější věci, na které si pak nemůžou vzpomenout,“ zauvažoval nahlas Bailey. „Budete nám ale muset říct, jak jste se pořezal, pane Greene.“

Connorova ústa se zkrivila v náznaku hořkého úsměvu. „Proč bych asi volal policii?“

Bailey se podrážděně obrátil k Murrallovi. „Asi budeme muset pokračovat na stanici,“ zavrčel. „Jen co se mu někdo podívá na tu ruku.“

Náznak úsměvu Connorovi z tváře opět zmizel, jeho oči hleděly kamsi za Baileyho, jakoby k místu nacházejícímu se někde daleko za zdmi kuchyně. „Proč bych asi volal policii, detektive inspektore Bailey, kdybych měl cokoliv společného se smrtí své ženy?“

4

První dávky střel se znásobily ozvěnou odrážející se od stěn údolí. Wallace hleděl dolů na záblesky a gejzíry světél vybuchujících ve tmách. Slyšel vzdálený křik, po něm následovalo sténání, a když se pozorně podíval do noci, rozpoznal i postavičky pobíhající v údolí a držící zbraně s dlouhými hlavními vyplivujícími smrt. Věděl, že by se teď měl bát, ale to všechno, čím si už prošel, ho o schopnost strachu připravilo.

„Afghánská armáda,“ vysvětlil Vosuruk rychle. „*Satràma, Druni,*“ pronesl ke svému šokovanému synovi. „*S’u pre lèèa moc h’u-kum bu kal’a ku.* Poslal jsem ho všechny varovat. Musejí utéct,“ objasnil Wallaceovi.

Druni přikývl, doběhl k okraji balkonu a sklouzl dolů po žebříku. Když běžel dolů ulicí a bušil na dveře, slyšel ho Wallace křičet „*Kal’a ku*“. Během pár okamžiků jeho křik opakovaly desítky a desítky hlasů lidí po celém městě.

Arani, Druniho krásná mladá žena, vyšla na balkon, zjevně plná myšlenek na to, jak oslavu její svatby brutálně přerвала střelba. „*T’ot, Vosuruk?*“ zeptala se váhavě. Wallace sledoval, jak se okolo ní shromažďuje zbytek její rodiny a touží se dozvědět, co se vlastně stalo.

„*San’òa s’èa dor in’rama zan’òr!*“ nařídil Vosuruk a celou dobu sledoval záblesky střelby, blížící se stále více a více k jeho domu. „Všichni musíme utéct do hor.“

Arani se zbytkem rodiny zmizela. Všichni se někam rozběhli – někteří rychle sbalit si pár věcí, které si chtěli vzít s sebou, jiní rovnou vyběhli z budovy do tmy. Hluk motorů přilétajících vrtulníků zněl stále hlasitěji, vtom ale Wallace zaznamenal pohyb na jednom vzdáleném horském hřebenu a pak se údolí rozzářilo novou střelbou. Tentokrát ale trasírky střel směřovaly shora dolů.

„Mí muži je zdrží,“ vysvětlil mu Vosuruk. „Udělalí chybu. Jako první měli poslat helikoptéry.“

Wallace necítil důvod se s veteránem kdoví kolika válek a bitev přít. Hleděl do údolí zalitého světlem, protože jazyky ohně teď vystřelovaly oběma směry.

„*In'rama zan'or!*“ vykřikl Vosuruk a jeho povel zopakovaly desítky hlasů. „Musíme utéct do hor,“ vysvětlil znovu Wallaceovi. „Vezmi jen tolik, kolik zvládneš. Běž!“

Wallace pohlédl do domu a uviděl, že Vosurukova bezprostřední rodina je už prakticky sbalena. Rozběhl se k žebříku. Zrovna pokládal nohu na první příčku, když nebe ozářil mocný ohnivý záblesk. Jenom o pár chvil později následoval výbuch, při němž se otřásla zem. Odkudsi zdálky se ozval zoufalý nářek mnoha hlasů, a Wallaceovi ztuhla krev v žilách. Byl si jistý, že v chóru těch hlasů zaslechl i dětský. To už se ale počet ohnivých jazyků plazících se z nebe k zemi znásobil. Helikoptéry se dostaly na dostřel a odpálily rakety. Jejich osádky se soustředily především na hnízda odporu.

„Běž!“ zopakoval Vosuruk.

Wallace sklouzl po žebříku a se zaduněním přistál na špinavé prašné zemi. Rychle vběhl do stáje, kde už Kurik připravoval koně. Z údolí sem teď doléhaly zvuky divoké bitvy. Výbuchy otřásaly budovou a rachot automatických zbraní neustával ani na vteřinu, stejně jako křik obyvatel města. Wallace vběhl do své „ložnice“ a hrábl po brašně s fotovýbavou. Na chvíli se zamyslel nad dalšími

zavazadly, těmi, v nichž měl oblečení a lékárničku, protože ale neměl tušení, jak dlouhou má před sebou cestu, usoudil, že lepší bude toho netahat s sebou moc.

„*Tròk Si'ol!*“ vykřikl Kurik.

Wallace si hodil brašnu s fotovýbavou na záda, odsunul zástěnu a vklouzl do stáje, kde nejmladší Vosurukův potomek držel za uzdu trojici koní. Vstoupil i Vosuruk, s AK-47 v ruce.

„Musíme jít!“ opakoval naléhavě.

Kurik podal Wallaceovi uzdu bílého valacha, sám se pak vymrštil do sedla páleného hřebce. Vosuruk vyskočil na šedáka, zaryl mu nohy do slabin a popohnal ho kupředu. Když jeho kůň vyrazil za Vosurukovým a Kurikovým, Wallace se jen taktak udržel v sedle. Těžká fotobrašna, visící mu na zádech, se setrvačností pokaždé zhoupala do protipohybu koně, šplhajícího se za dvojicí místních úzkou uličkou Kamdeše mířící vzhůru do hor, a hrozila ho vyvést z rovnováhy. Vzduchem hvízdaly kulky a po z hlíny uplácáných zdech domů se jako nějací nestvůrní slimáci plazily pásy zvířeného prachu.

Náhle jim nad hlavami cosi pronikavě zapištělo, jak to prolétalo nebem, a Vosuruk prudce strhl koně. „Tudy!“ vykřikl.

Kurik a Wallace zabočili za Vosurukem po úzké cestičce lemované stromy, zatímco jenom kousek za nimi zasáhla raketa dům, k němuž vedla cesta, po níž jeli původně. Čern noci na pár chvil ustoupila pronikavé záři prudkého výbuchu. Síla exploze vrhla Wallace na koňský krk a předloktí, tahající za uzdu, mu doslova zaúpěla bolestí, když musel vynaložit veškeré úsilí, aby se udržel v sedle a nespádl. Podařilo se mu koně zvládnout, zachytil přitom koutkem oka obraz – postavy vybíhající z hořícího domu, který nechali za sebou. Muži, ženy i děti prchali ze svých domovů do bezpečí představovaného okolními lesy, ti, již byli dobře organizovaným útočníkům schopni čelit, se je pokoušeli udržet v dostatečné vzdálenosti, aby jim to umožnili.

Nahoře v horách se zablesklo a hned vzápětí Wallace viděl, jak se z lesa plazí jazyk smrtícího plamene k nejbližšímu vrtulníku. Jeho temná silueta se rýsovala proti obloze jako nějaký děsivý a mstivý se bůh. Pilot musel nebezpečí zaznamenat, bylo už ale příliš pozdě – raketa země–vzduch se zabořila do břicha stroje, zrovna když se snažil zatočit a prchnout. Wallace se odvrátil od epicentra výbuchu a pokračoval za Kurikem a Vosurukem řítícím se špinavou pěšinou k hustému lesu nad Kamdešem. Ještě jednou se ohlédl, jenom proto, aby viděl, jak hořící vrtulník dopadá na zem a celé údolí se začíná jakoby hroutit. Afghánští vojáci se drali dál a dál do města, stříleli přitom po sobě se zbylými obránci, kteří jim palbu vraceli, vrtulníky pak masakrovaly pozice ve městě svými raketami vzduch–země. Rakety prolétly po obloze, aby vzápětí rozmetaly skupinu domů nahoře na svahu. Síla výbuchu Wallace srazila ze sedla na stranu, a když dopadl na zem – tak tvrdě, že si na pár okamžiků vyrazil dech z plic, ucítil i závan jeho žáru.

Byl otřesený a dezorientovaný, přesto se pokusil postavit a pokračovat dál pěšky. Nohy ale odmítaly spolupracovat, jako by nerozuměly tomu, co jim mozek nařizuje. Vyděšeně se kolem sebe rozhlédl, aby zjistil, že skutečně zůstal sám. Po Vosurukovi, Kurikovi nebo jeho koni nebylo nikde ani stopy. Země se otrásla dalším výbuchem a sprška kulek zabubnovala na stěně nejbližšího domu. K linii lesa to nemohl mít dále než nějakých devadesát metrů, Wallace ale pochyboval, že by ho nohy byly ochotny donést k nejbližšímu domu, natož pak do bezpečí lesa. Na ulici, obkružující východní část města, se objevili první afghánští vojáci. Zatím byli jenom dva, postupovali ale směrem k lesu a poskytovali si přitom účinné krytí. Jeden vždy „zametl“ dávkou opuštěné domy, zatímco se druhý přesunoval na další skrytou pozici, aby odtud kryl postup svého druhu k následující skupince domů. Wallace si oba všimli prakticky ve stejnou chvíli, vyměnili si pohled a rozběhli se k němu.

Muž, který byl k němu blíž, zakřičel do vysílačky: „*Sahib, mung la-lal paida el-khareji.*“ Potom namířil svou zbraní na Wallace. „*Khateez sarak, mujawar el-zanggal.*“

Wallace porozuměl několika paštunským slovům – cizinec, východ a cesta. Voják zjevně někoho právě informoval rádiem, že našli cizince, a upřesňoval svou pozici. Něco na způsobu, jakým to voják říkal, Wallace znepokojilo, než se ale stačil zamyslet, ozvala se dávka z automatické zbraně. Tak blízko a tak hlasitě, že to až bolelo. Oba vojáci se zhroutili mrtví k zemi jenom pár metrů od místa, kde Wallace ležel. Wallace pohlédl směrem k horám a uviděl Vosuruka, držícího v rukou svůj odřený AK-47. Za ním přijížděl dolů Kurik, veda za uzdu jak Vosurukova šedého, tak Wallaceova bílého koně.

„Díky,“ zašeptal Wallace k blížícímu se Vosurukovi, jeho hostitel se u něj ale ani nezastavil a místo toho došel až k dvojici padlých vojáků.

Kurik podal Wallaceovi uzdu jeho koně. Když se škrábal do sedla, zaregistroval Wallace, jak Vosuruk strká něco pod tělo blíže ležícího Afghánce.

„Jedeme! Rychle!“ zavolal Vosuruk naléhavě, hned jak vyskočil do sedla svého koně.

Kurik popohнал svého koně k linii lesa a Wallaceův bílý valach nepotřeboval žádnou pobídku, aby se zařadil za něj. Vosuruk jejich malou kolonu uzavíral. Hned jak se jim podařilo dostat se do bezpečí temných stromů, zaslechl za sebou Wallace štekavé rozkazy. Odvážil se pohlédnout zpět a uviděl novou skupinku vojáků, tentokrát početnější. Hlavně zbraní jim zazářily, když začali střílet. Kolem Wallace se rozhvízdaly kulky, a tak přitáhl koni uzdu a pevněji ho stiskl stehny. Ještě jednou se ale ohlédl a uviděl, jak se jeden z vojáků přibližuje k tělu muže, kterého Vosuruk zastřelil. Jakmile se pokusil tělo svého padlého druha obrátit, ozvala se drtivá exploze a ulici zalila

VOLNÝ PÁD

vlna ohně. Vosurukova primitivní léčka slavila úspěch, jednotka přestala jako organizovaný útvar existovat. Ti, kteří nebyli přímo zasaženi, se pokoušeli pomáhat svým hořícím a naříkajícím druhům. Wallace pohlédl na Vosuruka. Ostřílený veterán se jenom chladně usmál a potom konečně překonali okraj lesa a nechali se obejmout jeho temnotou a chladem.

5

Christine Ashová se znovu zavrtěla v marné snaze nalézt aspoň trochu pohodlnější pozici na mrňavé židličce, kterou jí sem dali. Atmosféra v dodávce by se dala popsat jako něco mezi stísněnou a depresivní, což koneckonců více než dokazoval pot, který Christine valil snad ze všech pórů. Její kolega, Deon Reeves, pohledný černochoch, byl zjevně podobně nervózní, protože se potem leskl úplně stejně. Byl tak vysoký, že se na židličku už ani nedokázal poskládat v pozici, která by se dala nazvat sezením. Musel se celý jaksi složit a zasunout do sebe jednotlivé díly, pohromadě to všechno drželo snad jenom zázrakem. Sledoval teď řadu monitorů, oči mu přelétaly od jednoho k druhému v naprostém soustředění, což bylo to, co od něj Ashová vyžadovala a čekala. Ashová, od Nového roku opět starší zvláštní agentka,¹ sestavila tým, jehož úkolem bylo vypátrat sériového vraha, známého jako Babylon.

¹ Struktura hodností FBI je dost složitá. Nejnižším stupínkem její výkonné, tedy vyšetřovací části je agent na zkoušku (*Probationary Agent*), základním stupněm je zvláštní agent (*Special Agent*), jím nadřizený je starší zvláštní agent (*Senior Special Agent*), dále vrchní zvláštní agent (*Supervisory Special Agent*). Fakticky činnost pobočky řídí asistent hlavního zvláštního agenta (*Assistant Special Agent-in-Charge*) a nejvýše postavený na pobočce, ve skutečnosti ale zajišťující spíše koordinaci činnosti pobočky s ústředím je hlavní zvláštní agent (*Special Agent-in-Charge*). Kromě toho jsou ale ve struktuře FBI i funkce manažerské. Nejvýše stojí ředitel (*Director*) celé FBI, což je funkce spíše politická, pod ním pak náměstek (*Assistant Director*) ředitele pobočky. (Pozn. překl.)

Z behaviorálního oddělení jim dodali jeho pravděpodobný portrét: bílý muž, nejspíš s vysokou kvalifikací, téměř s určitostí s vysokoškolským vzděláním a s hluboce zakořeněnou vírou v některé z abrahamovských náboženství.² Přezdívku Babylon dostal kvůli mailům, které pravidelně po každé vraždě posílal do redakce *New York Post*. V textech mailů bylo vždycky stručné vysvětlení, proč ta která jeho oběť musela zemřít, a podrobnosti o vraždě, jež mohl znát skutečně jenom vrah. Podle toho, co Babylon o sobě říkal, inspirací pro něj byl Kyvadlo a cílem bylo zbavit svět zla lidí, kteří ho zamořují technologiemi ničícími lidské společenství. Podobně jako Hospodin zničil nesvatou babylonskou věž, Babylon chtěl ze světa vymazat zlo v podobě technologií a umožnit tak lidstvu vrátit se k jednoduššímu a lepšímu způsobu existence. Zavraždil proto Tima Smithe, systémového programátora v jedné společnosti zabývající se vývojem aplikací, Roberta Cornishe, jednoho z hlavních manažerů od Dellu, Sally Lonnerovou, webovou návrhářku, Molineauxe Lunda, recenzenta technologií YouTube, a Andii Fongovou, pracující na Wall Street v oblasti financování vývoje nových technologií. Babylonova metoda, kterou připravoval oběti o život – setnutí hlavy –, byla splněným snem bulvárních plátků a jejich krvežíznivých čtenářů. Co ale média netušila, bylo to, že se Úřadu, tedy FBI, zatím nepodařilo ani přiblížit k identifikaci použité zbraně. Oběti byly totiž setnuty čímsi, co vzápětí jakoby „zatavilo“ způsobenou ránu, takže docházelo jenom k minimální ztrátě krve.

Babylon sice vyhlášoval, že je inspirován Kyvadlem, ani zdaleka ale nedosahoval jeho stupně sofistikovanosti, takže poté, co začal posílat maily do redakce *Postu*, mohla Ashová pověřit Reevese tím, aby je začal sledovat. Christine přišlo svým způsobem legrační, že muž,

² Trojice monoteistických náboženství vycházejících z bible, respektive ze *Starého zákona* a legendy o Abrahámovi a jeho smlouvě s Bohem. Tedy judaismus, křesťanství a islám. (Pozn. překl.)

který vyhlásil svou soukromou válku moderním technologiím, používá mail k tomu, aby o svých vraždách zpravil svět, z vlastní hořké zkušenosti ale věděla, že ti nejzanícenější bojovníci za něco či proti něčemu bývají často ti největší pokrytci.

Ve spolupráci s oddělením Úřadu pro počítačovou kriminalitu byl Reeves schopen obelstít proxy servery, které Babylon používal, a vysledovat trasy mailů až do výchozího místa, kterým byla internetová kavárna v jednom brooklynském nákupním středisku. Babylon měl ve zvyku posílat maily do osmačtyřiceti hodin po provedené vraždě, vždycky mezi polednem a druhou hodinou odpoledne. Jeff Sandos, přepracovaný manažer sítě ve středisku, muž středního věku, působící dojem, že se v životě mnohokrát nesetkal s denním světlem, si byl na základě profilu, který mu FBI předložila, schopen vybavit chlapíka, který by mu odpovídal a který se v kavárně objevoval vždy jednou za pár týdnů.

Přítelkyně Andie Fongové našla její tělo v devět hodin večer předchozího dne a laboratoř potvrdila, že k vraždě došlo maximálně o dvě hodiny dříve. Ashová tedy rychle shromáždila tým a nařídila policejní dohled. Společně s Reevesem se usadila v dodávce s monitory, na nichž se zobrazovaly záběry z pěti dálkově ovládaných kamer sledujících vstup do nákupního centra, parkoviště, interiér internetové kavárny, hlavní vstup do ní a nouzový východ.

Přímo v kavárně seděl Parker. „Protože z nás všech vypadáš nejvíc jako nějaký počítačovej magor,“ dělala si z něho Ashová legraci, a aby mu trochu pozvedla sebevědomí, ještě dodala: „A taky proto, že ho zvládneš sebrat.“

Miller a Price hráli zaměstnance Hovězích burgerů, fastfoodu roztahujícího se přímo proti síťovému centru střediska, který o sobě nafoukaně a ne tak úplně pravdivě tvrdil, že nabízí „nejlepší čtvrtlibráky v celém Brooklynu“. Miller byl tvrdý a houževnatý agent, tři

roky po Quantiku, a Ashové připomínal divokého kance, takového, co pořád čmuchá okolo případu a má nos na průsery. Price byl přímo ve fastfoodu, žertoval tam se zákazníky i dalšími zaměstnanci. Po akademii měl už čtyři roky, vyznačoval se šarmem a širokým úsměvem a schopností domluvit si žhavé rande během deseti minut i se zapřísáhlou starou pannou po přechodu.

Poslední člen týmu, Valentina Romerová, seděla v otlučeném sebringu na parkovišti nákupního centra a docela přesvědčivě hrála houlmesačku bydlicí ve svém autě. Smutné bylo, že ten napůl se rozpadající chrysler byl skutečně její, stejně jako ty hromady krámů, které sebrala doma a pro větší hodnověrnost poházela po zadním sedadle. Ashová měla vždycky pocit, že Romerová se možná až příliš zhlédla v Serpikovi, jak ho hrál Al Pacino. Byla špinavá a umaštěná jako on a jako on procházela životem s podrážděným vrčením a s hluboce zakořeněnou nenávistí vůči establishmentu. Působila dojmem, že spíše než v normálním „stejnokroji“ Úřadu, připomínajícím schůzi správní rady nějaké firmy, by se lépe cítila v oblečení z armádních přebytků a v těžkých botách. Většina osazenstva Federal Plaza, kde sídlilo ústředí FBI, ji považovalo za „divnou“, ale Ashová věděla, že Romerová je dobrá a obětavá agentka.

Nákupní středisko leželo na rohu Linden a Rockaway, pár bloků od nemocnice Brookdale. Byl to vlastně komplex příkrčených budov rozkládajících se na severní, východní a západní straně malého parkoviště. Cihlově červené nízké budovy byly pokryty desítky let starou špínou a o místo „na slunci“ se v nich pralo pár podivných firmiček, jejichž majitelé si zakládali na samostatnosti, protože na ničem jiném si zakládat nemohli. Chemická čistírna, provider mailových schránek, nehtové studio.

„Měla by ses prospat,“ zabručel přátelsky Reeves, když si Ashová kdoví už pokolikáté promnula oči.

„Jsem v pohodě,“ odsekla mu a přinutila se zase napřímit. Byli spolu ve stísněné dodávce už od půlnoci, a pomalu se blížilo poledne. Pokud odečetla těch pár minut na toaletě a taky tu chvíli, kdy nejspíš – jak si neochotně přiznávala – opravdu usnula, strávila Ashová celou noc tím, že zírala na obrazovky a prohlížela si pozorně tváře a postavy těch pár jedinců, kteří i v tuhle podivnou hodinu potřebovali služby veřejně přístupného počítače. Dálkově ovládaná kamera v síťovém centru potvrzovala, že stejnou pozornost všem návštěvníkům věnuje i Parker. Každého si pozorně prohlédl, než se vrátil zpátky k některému z asi desítky počítačů na stolech podél opačné strany kavárny.

Policejní dohled nad kavárnou ale nebyl tím hlavním důvodem Christinina vyčerpání. Naložila si toho totiž na sebe moc. Kromě toho, že vedla vyšetřování Babylonových vražd pro Úřad, věnovala každou volnou chvíli tomu, že se pokoušela svázat volné konce případu Kyvadla, nebo Kyvadlového vraha, jak se mu také říkalo. Celý svět sice věřil, že skutečného zabijáka se podařilo dopadnout – a zabít –, a přestože hlavní zvláštní agent Harrell vynaložil skutečně nebývalé úsilí, aby Ashovou přesvědčil, že se musí mýlit, ona sama byla přesvědčena, že kromě „pravého“ Kyvadla se na všem podílel ještě minimálně jeden člověk, a byla rozhodnuta to dokázat.

Ashová ale nebyla jediná, kdo měl pořád ještě plnou hlavu Kyvadlového vraha a toho, jaké důsledky jeho řádění mělo. Smrt tak velkého počtu nevinných obětí vyvolala ve společnosti opravdový vztek a po něm i stále sílící přesvědčení, že by skutečně bylo na místě nějakým způsobem omezit možnosti zneužití anonymity, kterou internet nabízí. Zvláště hlasitě byl slyšet hlas starší generace, která ještě pamatovala doby před tím, než byl „díky“ moderním technologiím domov všech propojen se světem potenciálně nebezpečných cizinců, a která teď žádala, aby se jí před tímto nebezpečím dostalo ochrany.

A jak se zdálo, zákonodárci byli připraveni všem těmto nespokojencům vyjít vstříc. Dokonce se spojili oheň a voda – Joe Castillo, ostrý republikánský senátor z Floridy, a Polly Blake, demokratický senátor z Arizony. Společně předložili návrh tzv. Zákona Blake–Castillo, známého také jako Dohoda o online bezpečnosti, která měla podle jejich názoru svět internetu úplně proměnit. Kromě jiného přicházel návrh zákona s myšlenkou úplné likvidace anonymity na síti, protože každý uživatel internetu by musel být vybaven biometrickým digitálním pasem. FBI oficiálně návrh podporovala, Ashová ale vůči němu měla výhrady. Považovala ho za ukvapenou a nepříliš promyšlenou reakci na řádění jednoho šílence.

Úřad vynaložil značné prostředky na zvýšení svých schopností čelit kyberhrozbám a upravit systém profilování tak, aby zohledňoval potenciální náhodná spojení, která by mohla v kybersvětě vznikat mezi zločinci a jejich budoucími oběťmi. I přes všechny ty vynaložené peníze zaměřené de facto jenom na to, aby se podařilo včas chytit jakéhokoli budoucího hypotetického Kyvadlového vraha, nemohla se Ashová zbavit pocitu vzteku. Štvalo ji, že nikdo nevěří tomu, že ten jediný skutečný Kyvadlový vrah měl spolupachatele, a zuřila, protože na to, aby ho vypátrala, zůstala sama.

I přes to všechno si Ashová opakovala, že dopadla mnohem lépe než John Wallace. Ten se totiž vrátil do Afghánistánu, oficiálně proto, aby světu opět připomněl utrpení, jimž si prochází afghánský lid. Ashová ale věděla, jak je to doopravdy. Wallace odjel tam, kde doufal, že ho zabijí. Nedokázal se vyrovnat s tím, že sám byl jednou z příčin řádění Kyvadla, a jak Ashová vycítila, utápěl se ve své vině.

Od té doby, co odjel z New Yorku, si vyměnili jenom pár mailů. Ashová využila všech prostředků, které ji napadaly, aby ho odradila od cesty do Afghánistánu, přesvědčovala ho, aby si našel něco jiného, čím by si naplnil život. Dokonce mu nabízela, že mu pomůže sehnat

práci v New Yorku, ale Wallace jako by neslyšel. A postupem času jejich korespondence začala ustávat. Ashová měla dokonce dojem, že se jí Wallace snaží vyhýbat. I když se zrovna teď nacházel v opravdu zapomenuté části světa, Ashová věděla, že má stále přístup k síti. Občas ji totiž Google Alert upozornil, že se v nabídce agentury Getty objevily jeho nové fotky afghánských bojovníků z Hindúkuše. Utrpení, jež se dalo vyčíst z jejich tváří, bylo strašlivé a Ashová si občas říkala, jestli Johna na Afghánistánu nepřitahuje to, že jeho vlastní zážitky a utrpení jsou podobné těm jejich. Vždycky, když viděla nějaké jeho nové fotky, poslala mu krátké blahopřání, nikdy jí ale neodpověděl. Dobře věděla, že je poměrně dost pravděpodobné, že se jednou probudí a na Google Alert najde upozornění na krátký Wallaceův nekrolog v nějakém fotografickém magazínu. Kdykoliv ji přepadly takové temné myšlenky, zalitovala toho, že mu neřekla skutečný důvod, proč nechtěla, aby odcházel do Afghánistánu: chyběl jí. Sice je na těch pár hektických týdnů svedla dohromady nutnost, Wallaceovi se ale podařilo dostat se ke skutečné Christine Ashové mnohem blíže než komukoliv jinému od doby jejího dětství, jež prožila v Kalifornii. A když odešel, uvědomovala si náhle mnohem více svou vlastní osamělost, uzavřenost života, který si vytvořila, aby se chránila.

Když se setkali poprvé, měla Ashová z Wallace dojem zranitelného děcka, které je třeba chránit, ale utrpení, kterým prošel, ukázalo, jak odolný ve skutečnosti dokáže být. A nejenom to. Dokázal překonat hranice svého vlastního já, vystoupit z vlastního stínu, a zachránil jí život, což Ashová cítila jako dluh, který mu dosud nesplatila. Do jejího života ale přesto vstoupil jako někdo, kdo hledal ochranu a kdo věřil, že jen ona mu ji bude schopna poskytnout. Navzdory tomu, jak jejich známost začala, Ashová jeho důvěru nezklamala a zraněný Angličan – zraněný na těle i na duši – se poznenáhlu stal člověkem

nejvíce se blížícím tomu, čemu se říká přítel, ze všech lidí, které Ashová znala. A když si vzpomněla na jeho pohled, když jím v hotelovém pokoji, kde spolu bydleli, sledoval její nahé tělo, které se mu rozhodla ukázat, aby ho povzbudila, uvažovala někdy dokonce o tom, jestli se pod nánosy všech těch pocitů neskrývá i něco mnohem hlubšího.

„To je on,“ vyhrkla náhle, když zpozorovala muže krácejícího přes parkoviště.

Společně s Reevesem teď viseli očima na monitoru, na němž byl vidět robustní běloch s nakrátko ostříhanými vlasy, mířící ke kavárně. Na sobě měl džínsy a krémový svetr, na rameni se mu houpal černý batoh. Chlapík se občas rozhlédl kolem sebe, zkontroloval očima parkoviště, Ashová ale z něj neměla pocit nějaké nervozity. Spíše jí připomínal dravce, který opustil hranice svého obvyklého loviště a teď obhlíží okolí, jestli se tu nevyskytuje nějaká konkurence. Kamera sledující vnitřek kavárny teď ukazovala pětici lidí: Parkera, Jeffa, tedy toho otráveného šéfa celého podniku, mladou maminku s batoletem spícím ve sportovním kočárku a nějakého staršího muže, který se usadil u jednoho počítače s vysokou hromadou papíru a s nespojeným výrazem v tváři.

Ashová promluvila do mikrofону, který měla připnutý na klopě: „Myslím, že je to náš člověk. Dávejte všichni pozor.“

Na obrazovce bylo vidět, jak ve chvíli, kdy „objekt“ vstoupil do kavárny, Parker nenápadně vstal.

„*Můžu jít k támhletomu?*“ zeptal se muž Jeffa a ukázal přitom na jeden z volných počítačů. Jeff přikývl a „objekt“ se usadil na levnou plastovou židli před monitorem počítače. Ashová odhadovala, že může být vysoký tak sto osmdesát pět centimetrů a bude vážit určitě přes sto kilo.

Koutkem oka neustále sledovala iPad, na němž měla otevřenou mailovou schránku zpravodajství *Postu*, a čekala. Silné prsty „objektu“

teď doslova tancovaly po klávesnici. Náhle se ale zastavily a muž se obrátil k pultu, odkud ho sledoval Parker.

„Hej, člověče,“ zavolal „objekt“ a postavil se přitom, „zapomněl jsem zaplatit.“

„Začíná něco tušit,“ sykla Ashová.

„Vždycky po mně chcete, abych zaplatil předtím, než si k tomu krámu sednu,“ zahučel mohutný chlap a ukázal přitom na ceduli visící kousek od pultu, na níž bylo jasně vidět nápis **PLATÍ SE PŘEDEM**. „To je přece pravidlo. Píše se to tam.“

Ashová z Jeffova chování jasně cítila nervozitu. Pusa se mu několikrát otevřela a zase zavřela, takže ze všeho nejvíce teď připomínal rybu na suchu. Nerozhodně se podíval na Parkera, který se snažil při sledování rozhovoru působit co nejnenápadněji, a konečně vykoktal: „Má-máte pravdu. Už toho mám za sebou dneska moc.“

„Sahá pro něco!“ zakřičela Ashová na všechny členy týmu, když sledovaný muž zasunul ruku do batohu. „Pohyb! Všichni!“

Viděla, jak se Parker pokouší dosáhnout pro pistoli, kterou měl v pouzdru na kotníku, nebyl ale dostatečně rychlý.

„Sednout!“ vykřikl muž a praštil ho přitom do obličeje těžkým revolverem. Vypadalo to jako nějaká stará tři-pět-sedmička.

Parker se svalil na zem, omráčený, a zabiják se naopak vztyčil s namířenou zbraní v ruce.

„Jdeme,“ vykřikl Reeves, otevřel zadní dveře a vyskočil z auta. Ashová se vyřítila za ním, náhlý nával adrenalinu do celého těla jí umožnil reagovat bleskurychle.

Přeběhla přes parkoviště a přikrčila se za karoserií modrého fordu, glockem mířila na prosklené dveře. „Objekt“ ale reagoval rychle. Stihl už mezitím zamknout dveře, takže Miller a Price se nemohli dostat dovnitř. Zatáhl také žaluzie, takže dveře zůstaly jedinou možností, jak zjistit, co se v kavárně děje.

Když zjistil, že do budovy teď v žádném případě nepůjde vtrhnout, vrátil se Reeves do sledovacího auta, aby odtud informoval velitelství o rukojmích, a také proto, aby předal členům týmu informace o tom, co se děje uvnitř. Podle všeho zabiják dosud o kamerách neměl ani tušení. Miller a Price zaujali pozice na obou stranách kavárny a Romerová se přesunula k nouzovému východu v zadní části budovy. Přes prosklené dveře viděla Ashová Parkerovy nohy a občas se jí podařilo zahlédnout i končetiny dalších rukojmí, zabiják si ale dával pozor, aby se od nich nikdy neoddělil, a využíval jako ochranu to, že skrz zatažené žaluzie nebylo dovnitř vidět.

To, že se na scéně objevili rukojmí, situaci úplně proměnilo. Ashové bylo jasné, že už nebude celé akci velet dlouho, protože přednost dostanou jednak vyjednávač z FBI, jednak protiteroristická jednotka newyorské policie, která už byla na cestě. Reeves jí už podal zprávu, že zabiják rukojmím umístil na krky nějaké přístroje a také jí předal pokyny policie. Specialisté na boj proti terorismu požadovali vytvoření bezpečnostního koridoru pro případ exploze, a to ještě před tím, než dorazí na místo, Ashová měla ale neblahé tušení, že to, co muž dal rukojmím na krky, není výbušnina, ale něco mnohem děsivějšího.

Konečně dostala možnost onen aparát, který jí zatím Reeves pouze popisoval, vidět na vlastní oči. Na sobě ho měla ona mladá maminka, která se objevila u dveří a odemkla je. Žena měla okolo krku omotaný černý drát, který jí tiskl průdušnici. Nejprve se ohlédla za sebe a pak dveře otevřela.

„Je pryč!“ zakřičela.

Ashová to, že se vrah vzdal výhody, kterou pro něj představovali rukojmí, zatím nechápala.

„Vidím pohyb u nouzového východu,“ hlásil Reeves, zrovna když Ashová vběhla do kavárny. „Pokouší se utéct zadem.“

„Rozumím,“ odpověděla Romerová. „Kurva!“ Ashová zaslechla výkřik Romerové, nesoucí se k ní přes střechu domu, milisekundu předtím, než jí její zaklení zprostředkovala vysílačka. Zaznělo to, jako by Romerová vykřikla a její výkřik se odrazil jakousi podivnou ozvěnou.

Zaduněly dva výstřely, Romerová prudce vydechla, jako by musela čelit nárazu silného větru.

„Romerová zasažená, leží,“ zakřičel Reeves poplašeně. „Cíl uniká.“

Ashová nařídila do mikrofonu na klopě: „Běž za ním!“ Pak se otočila k Millerovi a Priceovi, kteří pořád ještě drželi pozice před dveřmi. „Běžte s ním.“

Miller a Price pouze přikývli a rozběhli se okolo budovy k jejímu zadnímu traktu, zatímco Ashová vstupovala do potemnělé kavárny. Za zády slyšela, jak zaduněl motor dodávky a pak i to, když zapíštěly pneumatiky, jak Reeves vyrazil z parkoviště.

Parker byl na nohou, působil ale otřeseným dojmem a z dlouhé rány na obličeji mu tekla krev. Matka se plně soustředila na dítě, kterému se přes to všechno, k čemu v kavárně došlo, podařilo pokojně usnout, a Jeff pomáhal na nohy starému muži. Ashová došla k Parkerovi, který měl ruce svázané plastovým páskem.

„Posral jsem to,“ vzdychl Parker omluvně. „Promiň.“

Když Ashová pohlédla na přístroj, v němž se za jeho zády spojovaly oba konce drátu, který se mu vinul okolo krku, ztuhla. Byla to černá krabička, asi deset krát deset centimetrů veliká, silná asi tak pět centimetrů. Byla na ní dvě očka, ze kterých vycházel drát, oba jeho konce mizely kdesi uvnitř. Jediná další věc, kterou bylo na zařízení vidět, byla LED dioda, která už začínala svítit.

„Ashová,“ vykřikl Parker nervózně a pohybem ji upozornil na další rukojmí.

Na krabičkách na zádech všech začínalo žhnout rudé světýlko. Z krabiček se ozývalo vrčení, a černý drát, bořící se stále hlouběji a hlouběji do Parkerova krku, začínal měnit barvu.

„Je to... horké!“ zasípal Parker a pokusil se dostat prsty pod drát, který se mu kolem krku stahoval stále těsněji.

Maminka vykřikla bolestí a starý muž na tlak utahujícího se drátu zareagoval zaječením.

„Dejte to ze mě, dejte to ze mě!“ křičel Jeff.

„Reevesi, Pricei, Millere, musíte se hned vrátit!“ vyhrkla Ashová do vysílačky, když si pohledem ověřila, že v kavárně skutečně není nikdo, kdo by jí teď mohl pomoci.

„*Máme ukončit pronásledování?*“ ujišťoval se Reeves nevěřícím hlasem.

„Ano, potřebuji vás tady,“ opakovala Ashová důrazně příkaz.

„Nechci umřít,“ zakrákal Parker. Drát okolo jeho krku se rozzhavlil již natolik, že byl úplně rudý. Zaryl se už tak hluboko, že prakticky zmizel mezi dvěma záhyby kůže. „Pomoz mi.“

Ashová se pokoušela až doteď vyhýbat úvahám o obětech tohohle zabijáka, o tom, co muselo předcházet tomu, než jim oddělil hlavy od trupů, teď, když byla přímým svědkem toho, jak podobným způsobem umírají hned čtyři lidé současně, si nemohla pomoci. To utrpení, které prožívali tihle, museli prožívat všichni před nimi. Starý muž zoufale lapal po dechu a pak se zhroutil na podlahu. Ashové bylo jasné, že od chvíle, kdy se drát všem čtyřem začne zařezávat do masa, ji dělí jenom vteřiny.

„Něco zkusím,“ řekla Parkerovi a s pistolí v ruce k němu přistoupila. Drát byl sice dostatečně tenký, aby se mohl zařezávat, zároveň ale od pohledu natolik silný, že s výjimkou velkých kleští by odolal jakémukoliv pokusu o přeříznutí. Její jedinou nadějí tedy bylo vyřadit z činnosti celý mechanismus. „Zakryj si uši.“

Parker neměl sílu udělat, co po něm chtěla. V okamžiku, kdy mu zpod drátu vytryskla první krev, klesl na kolena. Ashová přitiskla hlavě pistole k přístroji na jeho krku a stiskla spoušť. Mechanické součástky celého zařízení zřejmě musely být pod velkým tlakem, protože krabíčka se roztrhla, jako by v ní byla výbušnina, a její drobné, jako žiletka ostré střepiny se rozlétly na všechny strany, především však přímo do napřažené Christininu ruky. Vůbec to ale nevnímala. Drát okolo Parkerova krku se totiž přestal utahovat a zařezávat stále hlouběji do masa. Pocit úlevy ale vmžiku pominul a proměnil se v nový nával hrůzy, když si všimla jedné plastové střepiny zaražené hluboko do krku kolegy. Už kolem ní začala tryskat krev, rytmicky, což mohlo mít jediný důvod – úlomek zasáhl tepnu.

„Já ne...“, pokusil se Parker ještě něco říci, než odpadl.

Zbývající tři rukojmí zoufale bojovali o dech, přístroje na jejich krcích drát utahovaly stále pevněji a těsněji. Ashová cítila, jak se jí zmocňuje narůstající panika. Pokud jim chtěla pomoci, nezbývalo jí než riskovat, že jim způsobí stejná zranění. V okamžiku, když k nim vykročila přes místnost, vstoupili dovnitř Miller a Price.

„Zavolejte záchranku,“ křikla na ně.

Miller vysílačkou požádal o pomoc a společně s Pricem se vrhli k rukojmím. Ashová už slyšela blížící se ječení sirén – na scénu mířila místní policie.

„Nejdříve jeho,“ ukázala jim na Parkera. „Ale opatrně, myslím, že má zasaženou tepnu.“ S těmi slovy přiskočila k mladé mamince a zvedla pistoli. V okamžiku, kdy mačkala spoušť, se už mohla jenom modlit, aby kulka tentokrát nadělala méně škod.

6

Wallace se bál, aby hlasitý dusot kopyt jejich koní neprozradil pronásledovatelům, kde se zrovna nacházejí. Jeho bílý valach vyhazoval a kroutil se ve snaze držet se dvojice koní před nimi, kteří pádili temným lesem. Pevně uchopil uzdu a sklonil se co nejhlouběji ke koňskému krku, aby ho některá z ve tmě neviditelných větví nesrazila ze sedla. Slyšel, jak kůň supí a frká, a když se za nimi začaly ztrácet první z voňavých cedrových stromů, cítil, jak se mu napínají svaly námahou. Vysoko nad nimi vrčela helikoptéra a občasný záblesk zeleného světla z ní dokazoval, že tam má někdo na očích brýle pro noční vidění a snaží se proniknout pohledem temnotu pod sebou. Vosuruk pobídl koně k rychlejšímu pohybu vpřed a křikl na ně, aby přidali, že jenom o pár set metrů dál budou v bezpečí. Wallace a Kurik tedy popohnali své koně za komským starostou a doufali, že je ještě nikdo nepozoroval.

Konečně Wallace zachytil pohledem ve zmeti stromů a větví jakýsi temnější stín. Po chvíli rozpoznal, že ta masa, ležící před nimi mírně vlevo, je prodloužení horského masivu, jakási skalnatá formace s rozeklanými hranami. Vosuruk strhl koně mezi stromy a zastavil se s ním, teprve když dorazil až těsně ke skále. Seskočil ze sedla, vzal svého šedáka za uzdu a vykročil. Kurik ho sledoval, ale Wallace, když

také sestoupil, klopýtl. Až teď mu došlo, že se třese po celém těle. Přinutil se uchopit pevněji uzdu, aby nespadol, a vykročil do skal za Vosurukem.

„Pojď,“ pobídl ho jeho hostitel a nervózně pohlédl směrem, odkud se k nim nesl hluk blížícího se vrtulníku.

Wallace vtáhl koně do úzké štěrbiny mezi dvěma vysokými skalními formacemi a zamířil za Kurikem. Dno úzkého údolí bylo celé pokryto vlhkou hlínou. Ještě jednou se otočil k blížící se helikoptěře a na pár okamžiků se ho zmocnila panika. Zelená světýlka ho totiž olízla, takže měl pocit, že se neznámý pronásledovatel dívá přímo na něj. Pak se ale sebral a zdvojnásobil své úsilí dostat se odtud. Když se ovšem obrátil zpátky k malému údolíčku, ztuhl znovu – nikdo v něm nebyl! Vosuruk a Kurik jako by se propadli. Znovu se vyděšeně obrátil. Ne, teď už nepochyboval, vrtulník mířil přímo na něj.

„Tady jsme,“ houkl odkudsi Vosuruk.

Wallace cítil, jak někdo z druhé strany tahá za udidlo jeho koně, a pak oba, on i jeho zvíře, zapluli do temnoty, kde se skrývala, jak se ukázalo, mělká jeskyně. Kurik se tiskl k zadní stěně a držel za uzdy oba koně, Vosuruk k nim teď vlekl i bělouše. Vzrušená zvířata dusala kopyty měkkou hlínu a frkala do chladného vzduchu. Wallace, Kurik a Vosuruk si vyměnili nervózní pohledy, protože vrtulník teď rachotil přímo nad údolíčkem, hřmot motorů se odrážel od jeho stěn. Vše se otřásalo natolik hrozivě, že Wallace měl dokonce pocit, že stroj už musel přistát někde ve skalách nad nimi, po několika hrůzyplných okamžicích se ale hluk začal snižovat, jak helikoptéra zamířila pryč. I tak nikdo z nich až do chvíle, než se zvuk úplně ztratil v dáli, nic neřekl.

„Je pryč,“ konstatoval konečně Vosuruk zjevně a pak se obrátil ke Kurikovi a spustil v ohnivě kamvirštině.

Wallace sklouzl na podlahu a opřel se o mokrou zeď jeskyně. Tělo ho bolestí na něco upozorňovalo, dosud stále vysoká hladina

adrenalinu ho ale vedla k tomu, aby si toho nevšímal. Pád z koně a zběsilý útěk lesem si vybraly svou daň, Wallace se teď ale nehodlal zabývat zraněními. Co ho nejvíce tížilo, bylo to, že afghánští vojáci někomu předtím, než je Vosuruk zabil, rádiem hlásili něco o „cizinci“. To tedy znamenalo, že o něm věděli předem.

„Co to vlastně mělo znamenat?“ přerušil konečně Vosuruka.

„Nevím,“ pokrčil jeho hostitel rameny. Přidřepł si vedle Wallace. „Kábulská vláda nás nikdy moc nemilovala, ale žádné problémy jsme s ní už pár roků neměli. Nerozumím tomu, co je to popadlo. Přece nenávidí Tálibán úplně stejně jako my a vědí, že bojujeme i proti jejich nepříteli.“

Wallace přemýšlel nad Vosurukovou odpovědí a uvažoval, zda se mu má svěřit se svým podezřením, že cílem té podivné armádní operace měl být jenom on sám. Když si uvědomil, o čem uvažuje, otrásl se, protože mu došlo, jak moc ho jeho střet s Kyvadlem proměnil, jaký se z něj stal paranoik. Nebylo nakonec mnohem pravděpodobnější, že v regionu, kde bojuje každý proti každému, armáda z nějakého neznámého důvodu zaútočila na celé město, než aby jejím cílem bylo zjetí jednoho muže odněkud ze Západu? A nebylo mnohem pravděpodobnější, že prostě jenom špatně porozuměl tomu, co ten voják říkal? Pohlédl na Vosuruka. „Co se teď bude dít?“

„Už jsme něco takového zažili, před roky. A tak víme, co je třeba udělat. Ženy, děti a staří půjdou přes hory do Pákistánu. Zůstaně s našimi lidmi na druhé straně hranice do té doby, než bude bezpečné se vrátit,“ vysvětloval Vosuruk. „Dospělí muži odejdou vysoko do hor, kde se připojí ke Guktekovi a ostatním. Zjistíme, proč Kábul udělal, co udělal, a pokud chce válku, dostane ji.“

„A co tvoje rodina?“ chtěl vědět Wallace.

„Mé ženy se dcerami odejdou také do Pákistánu. A dospělí muži si nás najdou v horách.“

„A co Kurik?“ Wallace pokynul hlavou k mladíkovi, který měl podle všeho plné ruce práce s uklidňováním koní.

„Řekl jsem mu, aby šel s ženami. Aby jim pomohl dostat se do bezpečí, ale on si o sobě myslí, že už je muž.“ Vosuruk se smutně pousmál. „Asi chce zemřít. Tak jako ty.“

Wallace ztuhl neschopný odpovědi.

„Viděl jsem už tváře mnoha mužů, když museli bojovat. Vím, jak vypadají, když se bojí, vím, jak vypadají, když mají vztek,“ pokračoval Vosuruk. „Ale když přišli tamti vojáci, ve tvé tváři nebylo vůbec nic. Ty nemáš strach zemřít. Možná bys to dokonce chtěl, není to tak?“

Wallace odmítavě potřásl hlavou, současně si ale nemohl pomoci, aby neuvažoval nad tím, proč se nepokusil uprchnout, proč nevolal o pomoc.

„Můžeš jít s námi, a možná tam v horách dostaneš, po čem tak toužíš,“ dodal Vosuruk temně.

Wallace se pokusil vyčíst něco z očí staršího Komana, ale kvůli tmě v jeskyni v nich viděl taky jenom temnotu.

„Ale raději se vrať do Kábulu. Odjeď domů,“ pokračoval Vosuruk. „Nejsme tví lidé. A tohle není tvoje válka.“

„Svět se musí dozvědět o tom, co se tu děje,“ bránil se Wallace. „Chci pomoci to zastavit.“

„Jste oba šílenci.“ Vosuruk rezignovaně jedním gestem obsáhl Wallace i Kurika.

Chlapec na to zareagoval jakousi kamvirkou průpovídkou. Doslova ji ze sebe vyplivl.

„Říká, že má být po kom šílený,“ přeložil Vosuruk.

Wallace se usmál a přikývl. Pohyb jako by probral spící bolest, která mu vystřelila ze zátylku do celých zad a přinutila ho, aby sebou trhl.

„Jsi zraněný?“ chtěl vědět Vosuruk.

„Jsem v pořádku,“ zalhal mu Wallace. „To jenom, jak jsem spadl z toho koně.“

„Potom bys tu měl zůstat,“ zamračil se Vosuruk. „Se zraněním nemáš v horách co dělat.“

Když se Wallace pokusil postavit, zjistil, že spásná vzpruha adrenalinu, který mu koloval v žilách, už zcela vyprchala. Nohy odmítaly vykonat rozkaz, který jim vydával mozek, bránily se bolestí, k níž se se svým příspěvkem přidala i záda. Nemohl se ubránit tomu, aby nezasténal, na což se Vosuruk nesouhlasně zamračil. Wallace se přinutil udělat pár kroků a bolest mírně polevila.

„Jsem v pořádku, jenom trochu potlučený,“ ujišťoval svého hostitele.

„Jsi tvrdohlavý jako mezek,“ vzdychl Vosuruk. „Ale Komané vědí, co to je tvrdohlavost. Ať rozhodnou hory. Pojď sem.“

Vosuruk chvíli rukou šátral kdesi v hlubinách svého *budzunu*, jak se říká místnímu typickému kabátu, a zrovna když se Wallace s potlačovaným zasténáním znovu vyhrabal na nohy, vytáhl odtud malý, v hliníkové folii zamotaný balíček. Wallace se přitiskl ke stěně jeskyň, aby si aspoň trochu ulevil, a sledoval, jak Vosuruk rozbaluje folii a vytahuje z ní jakýsi temný bochníček, dlouhý pár centimetrů. Potom vytáhl jeho hostitel ještě krátký lovecký nůž, odřízl z bochníčku tenký plátek a podal mu ho. Wallace si kousek vlhké lepkavé hmoty nedůvěřivě prohlížel.

„Co to je?“ zeptal se, ale ještě dříve, než otázka dozněla, odpověď už sám uhodl.

„*Janat p'is*,“ zamumlal Vosuruk. „Zbaví tě to bolesti. Budeš se po tom cítit dobře. Jenom to sněz.“

Wallace cítil, jak mu bolest otřásá celým tělem, což ho přivedlo k rozhodnutí to, co nemohlo být nic jiného než surové opium, použít. Sledoval, jak Vosuruk odřezává další dva tenké plátky, jeden podává Kurikovi, poslední si pak sám vkládá do úst.

„Je to dobré, aby člověk usnul,“ vysvětlil Vosuruk.

Tím, že se odmítl vrátit do Kábulu, se Wallace rozhodl přijmout vše, co ho mohlo v horách potkat. A bylo mu jasné, že to *vše* může být dostatečně náročné a vyčerpávající i bez toho, že se k tomu všemu nechá stravovat bolestí, která mu nedovolí usnout. A tak si plátek opatrně vsunul do pusy. Měkkostí ta hmota připomínala želé, tím ale všechna podobnost skončila. Jakmile se totiž jazyk dotkl látky, zkřivila se mu hořkostí, kterou pocítil, celá tvář.

„Nežvýkej to, jenom polkni,“ radil Vosuruk a Wallace to rychle udělal. „Je to hnusné, že?“ dodal ještě Vosuruk a tlumeně se přitom zasmál.

Wallace pak sledoval Vosuruka a Kurika, jak rozbalují své vaky a z věcí, které z nich vytahují, si dělají provizorní lůžka, a přitom vnímal, jak mu tělo zaplavuje teplo, byl okouzlen tím, jak se mu pomalu rozlévá do všech končetin, které se náhle staly schopny reagovat na sebemenší podnět, jenž vzešel z mozku. *Bože, jsem v rauši*, pomyslel si, když se zavrtával do přikrývek, které mu Vosuruk připravil.

„Díky,“ řekl, když se uložil do toho nejměkčího a nejpohodlnějšího a nejteplejšího lůžka, v jakém vůbec kdy v životě ležel, jeho hostitel a zachránce mu ale neodpověděl, měl v tváři úplně prázdny výraz.

Wallace si položil hlavu na něco měkkého a zavřel oči. Odkudsi z hlubin jeskyně slyšel zvuk kapající vody, zvuk každé dopadající kapky cítil všemi smysly, zbystřenými krajíčkem hořkého želé, které snědl, stokrát, tisíckrát silněji, až to připomínalo zvuk lámajících se vln. Představoval si sám sebe, jak leží kdesi na tropické pláži, nad hlavou měl kopuli noční oblohy blýskající se hvězdami. Jakási měkká ruka se ho dotkla a pohládila ho po paži, obrátil se a pohlédl do tváře Connii, Connii, která se na něj usmívala. V krku se mu udělal knedlík, protože si jakási část jeho já pořád uvědomovala, že to, co vidí, cítí a vnímá, je jenom drogami vyvolaná halucinace a sladkost toho,

co zrovna prožíval, byla smíšená s hořkostí vědomí, že nic z toho není realita. Vzal Connii za ruku, naklonila se k němu a přitiskla mu hlavu k rameni. Byla tak blízko, že cítil její sladkou vůni. Ležel bez pohnutí, neschopný cokoliv říci nebo udělat, protože věděl, že by stačilo tak málo, a ta krásná iluze by se rozplynula. Bojoval sám se sebou, se svým organismem, který toužil po zapomenutí tvořeném spánkem, protože se nechtěl nechat připravit ani o nejmenší zlomeček toho štěstí, jež zažíval, nakonec ale podlehl. Oči se mu zavřely a on upadl do spánku plného krásných a barevných snů o tom, co být mohlo...

7

Výslechová místnost C byla sice cítit dezinfekcí, pod ní se ale daly vystopovat jiné pachy: stará plíseň, štiplavý odér moči a kyselé zvratky. Bailey se usadil proti Connoru Greeneovi, jehož paži teď zakrýval úhledný obvaz – dílo místního lékaře. Už také odložil tlustý ponorkářský svetr, nahradil ho klasickou modrou košilí, jejíž rukávy si ale vyhrnul, takže na bílém řádku okolo levého předloktí bylo vidět červené mramorování zaschlé krve. Connor odmítl Baileyho nabídku právníka a teď netrpělivě těkal pohledem z jednoho detektiva na druhého, z Baileyho na Murralla, který se uvelebil na nakřáplé plastové židli vedle svého kolegy.

Bailey stiskl tlačítko nahrávání a ubezpečil se, že se indikátor červeně rozzářil, dáváje tak najevo, že celý výslech bude zaznamenán. Uvedl jejich jména a poznamenal, že jde o záznam výslechu, s nímž Connor Greene jednak souhlasil, jednak při něm nevyžadoval přítomnost právního poradce.

„Vy jste dělal na případu Kyvadla, že ano?“ ozval se zničehonic Connor dříve, než stihl Bailey uvést cokoliv dalšího. „Poznal jsem vás podle jména. Vee o tom napsala velký článek.“

Bailey přikývl. „Pane Greene, mohl byste –“

„Kvůli tomu tady jste,“ přerušil ho opět Connor. „Sylvii mohl totiž taky někdo zavraždit.“ Podíval se na Murralla, zamračeně, takže to

hraničilo až s nepřátelstvím. „Kdyby se celý svět neposral, mohli bychom všichni dělat jenom správné věci, ale...“ Connorův hlas umkl a jeho oči se odvrátily od obou policistů.

„Co myslíte tou správnou věcí?“ zajímal se Bailey.

„Třeba to, co děláte vy, ne snad, detektive Bailey? Moje žena... ona byla novinářka, vyprávěla mi všechno o tom, co se stalo minulé léto. Kdybyste tomu chlapovi, tomu Wallaceovi, nevěřil, tak...“ Connor se na chvíli jako by ztratil v myšlenkách, náhle ale vybafl otázku. „Kvůli čemu jste mu vlastně uvěřil?“

Bailey s nešťastným výrazem pohlédl na Murralla. Sotva s výsledkem začali, hned nad ním ztratili veškerou kontrolu. „Pane Greene, nejsme tady proto, abychom mluvili o mně. Chceme přijít na to, co se stalo vaší ženě.“

„Máte s mou ženou něco společného, detektive,“ nenechal se zviklat Connor. „Byla to ona, kdo mi říkal, že musím najít někoho, komu bych mohl věřit. Jak vám ale můžu věřit bez toho, abych se o vás něco dozvěděl?“

„Kdy vám to říkala, pane Greene?“ pokusil se Bailey opět převzít iniciativu.

„Kvůli čemu jste mu vlastně uvěřil?“ opakoval Connor svou původní otázku.

Bailey se podrážděně zaklonil v židli. Měl zkušenosti s tím, že lidé, prožívající smutek, se chovají podivně a nelogicky, tohle ale nebyla „normální“ podivnost a nelogičnost. Zvláštní chování Connora Gree-ne se vyznačovalo jakousi metodou. Pořád kroužil kolem „něčeho“, což za normálních okolností věštilo to, že se cítí vinen, Bailey měl ale pocit, že v tomto případě jde o něco jiného. „Nevím,“ povzdychl si konečně. „Něco na tom, co John Wallace vyprávěl, mi znělo jako pravda. Už tu práci dělám dost dlouho, a tak vím, jak to zní, když lidé lžou. Tak nějak dutě, prázdně. Když říkají pravdu, je to jiné, jakoby živé.“

„A vy jste byl ochotný za tu pravdu i umřít,“ poznamenal Connor.

„Nemyslel jsem si, že to dojde tak daleko,“ odpověděl Bailey opatrně, pokoušeje se ignorovat to, jak se mu náhle prudce rozbušilo srdce. Měl pocit, jako by se mu každým okamžikem chystalo vyskočit z hrudi, a nechápal, jak to, že Greene ani Murrall ten zvuk neslyší, tak mu připadal hlasitý. Nenápadně sklouzl pohledem na vlastní hrud' a s úlevou si oddechl, když na ní neviděl nic nenormálního.

„Udělal byste to znovu? Kdybyste věděl, že přitom můžete umřít?“ tlačil na něj Connor.

Bailey očima sklouzl k Murrallovi.

„Jak jsme se k tomu vůbec dostali?“ obrátil se opět ke Connorovi. „Nejsme tu přece proto, abychom se zabývali tím, co se stalo mně, pane Greene, ale tím, co se stalo vaší manželce. Měli bychom se tedy k tomu vrátit. Kdy vám manželka říkala, že byste měl najít někoho, komu byste mohl věřit?“

„Myslíte si, že to moje žena... že to udělala?“ zeptal se Connor tiše. Vypadal, jako by ho samotného slova, když je vypouštěl z úst, zraňovala.

„To je to, nač bych chtěl přijít, bez vaší pomoci se mi to ale asi nepodaří, pane Greene. Podívejte se na mě.“ Když k němu Connor skutečně sklouzl očima, Bailey jeho pohled zachytil a pokračoval: „Nedokážu si představit, co musíte prožívat, jsem tu ale proto, abych vám pomohl. Můžete mi věřit.“

Connor jako by jeho tvář studoval celé věky, Bailey ale cítil, že se mu právě podařilo dostat se k němu, pohnout se snad z mrtvého bodu, na němž výslech ustrnul.

„Můžete mi teď říct, jak jste si rozřízl tu ruku?“

Connor se pohodlněji opřel a našpulil rty, jako by si v duchu znovu zkoušel, jak zní Baileyho otázka. „Chtěl bych toho právníka,“ řekl

konečně a každé slovo otrásl Baileyho sebedůvěrou – byl vážně přesvědčen, že se k tomu muži už dostal.

Bailey se otočil k Murrallovi a pokrčil rameny.

„Mám jednoho, kterého používám vždycky. Tima Tomkinse z kanceláře Vale,“ dodal ještě Connor. „Jsou v seznamu.“

„Výslech byl ukončen ve čtyři čtyřicet šest,“ pronesl Bailey poté, co se podíval na hodinky, a pak ukončil nahrávání. „Seženeme vám vašeho právníka, pane Greene, potom ale budeme trvat na odpovědích na pár otázek.“

Connor přikývl, Bailey ale neměl důvod věřit, že v přítomnosti advokáta bude ochotnější ke spolupráci. Obvykle tomu bývalo právě naopak.

„Mám mu teď zavolat?“ zeptal se Murrall, stojící již v otevřených dveřích.

„Jsem tady jenom jako konzultant,“ zdůraznil Bailey a zamířil za Murralllem.

„Detektive,“ ozval se náhle Connor. „Jak dlouho zůstanu ve vazbě?“

„Běžte napřed,“ vyzval Bailey Murralla, který přikývl a zmizel. Bailey za ním nechal dveře zaklapnout a pak se teprve obrátil ke Connorovi. „Vůbec tu nemusíte být, pane Greene, ale jsem si skoro jistý tím, že jako manžel špičkové novinářky to velmi dobře víte.“

Connorovo chování se zničehonic úplně proměnilo. S čímsi, co nejvíce ze všeho připomínalo spiklenecký výraz, se naklonil dopředu. „Sedněte si, detektive. Může se kdykoliv vrátit.“

„Kdo? Murrall?“ zeptal se Bailey s nechápavým výrazem. Rozhodl se nevyhovět Connorově výzvě, místo toho se k němu naklonil přes okraj stolu. „Oč se snažíte, pane Greene?“

„Plním jenom manželčino poslední přání,“ odpověděl Connor. „Řízl jsem se do ruky jedním ze tří ostrých kusů kovu, které ležely na stole.“

„Jakého kovu?“ nechápal Bailey. „Na stole nic takového nebylo.“

„Udělal jsem to schválně,“ pokračoval Connor, nevšímaje si přerušení. „To Hector ji našel. Začal panikařit a pokusil se ji jedním z těch kusů kovu odříznout. A rozřízl si přitom ruku. Věděl jsem, že budu muset nějak vysvětlit tu krev na koberci. A nechtěl jsem, aby byl do toho zatažený.“

„Jakého kovu?“ tlačil na něj Bailey. „Co se přede mnou snažíte utajit, pane Greene?“

„Dokážete si představit, jaké to je, když zjistíte, že někdo, koho jste miloval, byl ve skutečnosti tak zoufalý, že se rozhodl spáchat sebevraždu? Když víte, že v sobě nosil tak smutné tajemství? Vee se nezabila sama. Byla zavražděna a já chci najít jejího vraha. Stejně, jako jste to vy udělal s Kyvadlem.“

„Proč jste to neřekl předtím? Proč jste trval na právníkovi?“

„Protože tam byl ten dopis,“ zamumlal Connor omluvným tónem.

„Tam byl dopis?“ Bailey nemohl uvěřit tomu, co slyší. „Jak to, že o tom Murrall nic neví?“

„To všechno ta Veeina práce,“ vzdychl Connor. „Oba jsme věděli, že to může být nebezpečné. A tak měla v kanceláři sejf. Na první pohled vypadá jako obyčejná zásuvka. A měl být plný složek rozpracovaných případů, které jsem měl předat novinám, kdyby se jí něco stalo. Zkontroloval jsem ho, abych zjistil, jestli z něho někdo něco neukradl, byl ale úplně prázdný, tedy kromě dopisu... Pro mě. A psalo se tam, že mám chtít vás.“

„Cože? Co tam bylo napsáno?“ vyhrkl Bailey.

„Omlouvala se, psala, že mě miluje... že mě miluje...“ Connorův hlas se zlomil.

„Bylo to určitě napsáno rukou vaší ženy?“ téměř vykřikl Bailey.

Connor se pokoušel odpovědět, jako by ale nebyl schopen najít ta pravá slova. „Kluci,“ vydechl konečně. „Psala tam o klucích.“

„Bylo to napsáno rukou vaší ženy?“ opakoval Bailey otázku.

„Byl to její rukopis!“ vybuchl Connor, jeho vzteklý hlas se ozvěnou odrazil od stěn malé místnosti. „Ale muselo to být zfalšované,“ pokračoval mnohem tišeji. „Nebo ji nějak přinutili to napsat.“

„Pokud se vaše paní do něčeho zapletla, dokážeme vás ochránit. Vás i vaši rodinu,“ ujišťoval ho Bailey.

„Vee naštvála spoustu důležitých lidí. Nikdy si nedělala těžkou hlavu s tím, že něco hrozí jí, ale vždycky se snažila ochránit kluky. Ten dopis... to bylo varování...“ Connorův hlas se opět zlomil.

Bailey s porozuměním přikývl. „Kde je teď?“

Connor na něj pohlédl lesknoucíma se očima. „Najdete toho, kdo to udělal?“

„Najdu pravdu,“ slíbil mu Bailey slavnostně.

„Má ho Joseph,“ zamumlal Connor. „To je ten mladší. Má i ty kusy kovu. Jedna čtyři šest, Chalcot Crescent.“ Popadl Baileyho za paži a pevně ji stiskl. „V tom dopise se taky píše, že pokud ho najdou nesprávní lidé, budou naše životy v nebezpečí. Musíte mi proto slíbit, že to nikomu jinému nepovíte.“

Bailey přikývl.

„Slibte,“ tlačil na něj Connor.

„Slibuji,“ pronesl Bailey a jakoby na stvrzení přísahy oba muži na okamžik umkli.

„Takže teď... jestli chcete, můžete jít odsud,“ změnil Bailey téma. „Rozhodně bych vám ale nedoporučoval opouštět prozatím Londýn.“

Connor přikývl.

„Pořád ještě chcete toho právníka?“ zeptal se Bailey a Connor odmítavě zavrtěl hlavou.

„Byl to jenom trik,“ přiznal. „Jediný způsob, jak dosáhnout toho, že s vámi zůstanu sám. Vee měla pravdu. Myslím, že vám můžu věřit. Po tom, co jste prodělal kvůli Wallaceovi... Myslím, že jste dobrý člověk.“

„Díky,“ odpověděl Bailey, vůbec se ale necítil dobře. Nemohl se zbavit pocitu, že muže, o němž Connor mluví, jednou provždy vymazaly ze světa kulky Kyvadlového vraha.

„Najděte ho pro nás,“ zapřísahal ho Connor. „Pro mě. Pro mé chlapce.“

Syrová síla mužova smutku jako by otřásla pochybnostmi, které měl Bailey sám o sobě. „Najdu,“ znovu slíbil Connorovi.

8

Parkerovi život zachránilo to, že to měli jenom kousek do Brookdale, takže sanitce trvalo dvě minuty se k nim dostat. Ashová se vydala sanitkou s těžce raněným kolegou, ještě předtím ale osvobodila zbývající rukojmí. Jeff sebou škulbl dříve, než Ashová stiskla spoušť, pak mu ale hlaveň, ještě horkou po výstřelu, přitiskla ke krku a on pochopil, že jestli chce přežít, nesmí se ani pohnout. To ale byla jediná komplikace. Zbývající rukojmí zbavila Ashová jejich gilotin, aniž by jim přitom způsobila více než jen pár povrchových šrámů. Všichni sice potřebovali lékařské ošetření, na rozdíl od Parkera, který v době, kdy ambulance dorazila, nereagoval, byli zranění jenom lehce. Ashová během cesty na úrazový operační sál v nemocnici Brookdale tedy měla možnost sledovat obětavou lékařku, jak drží ruku s nasazenou operační rukavicí zabořenou hluboko do Parkerova krku. Lékařka soudila, že agenta od vykrvácení zachránila jenom střešina, která mu zůstala vězet v krku a zabránila krvi vytékat, a proto se snažila udržet ji na místě.

To, jak se blížili k nemocnici, Ashové až děsivě připomínalo podobnou situaci, v níž se ocitla se svou kolegyní Valerií Templetonovou, která utrpěla zranění při útoku jednotky FBI na takzvanou Hopelandovu rodinu. Ashová sice vůdce hopelandských, Marcela Washingtona,

zastřelila, jeho učedníci ve snaze pomstít smrt svého guru ale zahájili palbu a zasáhli Templetonovou. Ashová ji také doprovázela do nemocnice, uklidňovala ji, držela ji za ruku a lhala jí, že všechno bude v pořádku, přesto že jí bylo ze zoufalého výrazu lékaře jasné, že její kolegyně nemá naději. Ashová tak byla svědkem chvíle, kdy její přítelkyně ztratila vědomí. A vlastně se nikdy nedozvěděla, jestli to byl ten okamžik, kdy její statečná kolegyně vydechla naposledy, nebo jestli k tomu došlo až později, kdy ji sanitáři vynesli z ambulance do budovy nemocnice. Ať už byla svědkyní smrti Templetonové, nebo ne, byla to zkušenost, na kterou nemohla nikdy zapomenout, takže teď se jenom v duchu modlila, aby Parkerův osud byl šťastnější.

Když se konečně dostali do nemocnice, lékaři ji bez okolků odstrčili stranou, a zatímco Parkera přenášeli na operační sál, kontrolovali jeho životní funkce a dohadovali se o tom, jaký bude nejvhodnější postup jeho ošetření. Ashová zaslechla slova jako „karotida“, „artérie“ a „podvázání“. Jakýsi mladý doktor ale soudil, že to nebude stačit, a doporučoval cosi, čemu říkal „štěp“. Po jeho slovech se hektičnost dění před operačním sálem ještě zvýšila. Parkera přenesli dovnitř, kolem něj se začali rojit chirurgové jako vosy kolem sklenice medu. Jedna sestra zjevně neměla za úkol nic jiného než přidržovat mu v krku plastovou střešinu a dávat pozor, aby za žádnou cenu nevypadla ven.

V okamžiku, kdy se jí Parker ztratil z dohledu, rozvibroval se Ashové mobil příchozím hovorem. Vytáhla přístroj z kapsy a pohlédla na displej. Volal jí Reeves.

„Romerová dostala zásah, ale zachránila ji vesta,“ oznámil Reeves. „Bude mít pár pořádných modřin, ale bude v pořádku. Co Parker?“

„Vzali ho právě na sál.“

„Nechali jsme to tam obšancovat místními policajty a dali jsme jim popis,“ pokračoval Reeves. „Náš chlápek se jmenuje Charles Haig,

je mu osmatřicet. Je to nějaký inženýr z Ditmásky. Dělá u Hidyne Systems. Stavějí tam drony.“

„Dej ho mezi hledaný,“ nařídila mu Ashová.

„Řekni něco, co bych nevěděl,“ zasmál se Reeves. „Už se stalo. Miller a Price jsou na cestě do Haigova bejváku v Blake. Jak jsou na tom rukojmí?“

Ashová se podívala přes místnost a zachytila pohled mladé maminky, které zrovna lékař ošetřoval její šrámy, zatímco se sestra pokoušela zabavit batole. Mladá žena se na Ashovou vděčně usmála a pokynula jí. O kousek dál se Jeff zuřivě bránil ošetření s tím, že trpí patologickým strachem z jehel, starý muž naproti tomu zcela klidně nechal sestru ošetřovat řezné rány na krku. Na scéně se už objevili i místní uniformovaní policisté, vyčkávající na příležitost vyslechnout oběti. „Všichni budou v pohodě,“ odpověděla Ashová Reevesovi.

„A co ty?“

„Zeptej se mě znova, až se Parker dostane ze sálu. A dej mi vědět o všem, co se šustne okolo Haiga.“

„To víš, že jo,“ slíbil jí Reeves, než ukončil hovor.

První hodina proběhla rychle. Ashová si nechala prohlédnout ruku, potom se spojila s Reevesem a místním policejním oddělením, koordinovala pátrání po Babylonovi, nově tedy po Charlesi Haigovi. Miller a Price v Haigově bytě nenašli nic zvláštního. Ve skutečnosti to tam prý vypadalo, jako by tam snad ani nikdo nebydlel. Z toho se dalo vyvodit, že byt je vlastně jenom jakási „návnada“, „krytí“ a místo na přespání, díky němuž může Haig působit důvěryhodně, ve skutečnosti, ale „žije“ v pravém slova smyslu někde jinde. Gilotiny, které málem zabily čtyři další lidi, nebyly věcí, která by se dala koupit jen tak někde v krámě. Haig, nebo někdo, kdo ho znal, je musel vyrobit, k čemuž potřeboval specializovanou, dobře vybavenou dílnu. Reeves

uvažoval nahlas, že v Hidyne Systems určitě budou mít spoustu nástrojů, které by se k tomu daly použít, Ashová ale pochybovala o tom, že by Haig riskoval, že v práci přijdou na jeho „koníček“. Tipovala spíše na nějakou soukromou dílnu, dobře utajenou.

Zavolala hlavnímu zvláštnímu agentu Harrellovi a informovala ho o situaci. V hrubých obrysech už sice o všem věděl, ale Ashová mu poskytla detaily a informaci o tom, co se stalo Parkerovi. Harrell popřál Parkerovi všechno nejlepší, poblahopřál Ashové k její iniciativě, požádal ji, aby ho průběžně informovala, a pak už se zase věnoval onomu milionu problémů, které musel během dne jako šéf newyorské ústředny FBI vyřešit předtím, než se dostane domů... a jeho práci převezme agent, který bude pobočku Úřadu řídit v noci.

Chvilí poté, co Ashová domluvila s Harrellem, přišla k ní mladá maminka, doprovázená dobře stavěným mužem s vyholenou hlavou. Měl na sobě džínsy a umaštěnou košili, drsné suché ruce. Vypadal tak trochu jako prošedivělý a o něco menší bratranec Eliho Manninga, zadáka newyorských Obrů. Batole s okrouhlou tvářičkou se v jeho svalnatých pažích neklidně vrtělo.

„Už mi dovolili odejít,“ oznámila mladá žena Ashové, z očí jí bylo možné vyčíst úlevu. „Chtěla jsem vám jenom poděkovat.“

„Dobře jste to udělala, agentko,“ zaburácel muž. „Můžeme někomu napsat? Chtěl bych, aby lidi tam od vás věděli, co jste dokázala.“

„Nikomu psát nemusíte,“ usmála se na něj Ashová. „Nechte jenom policistům kontaktní údaje, kdybychom ještě něco potřebovali,“ dodala ještě a hlavou pokynula k mužům v uniformách, postávajícím u vchodu.

„Zachránila jste mi život,“ nedala se žena. „Chtěli bychom to udělat.“

„Hlavní zvláštní agent David Harrell, newyorská pobočka FBI,“ vzdychla Ashová.

„Děkuji,“ opakovala ještě jednou žena a pak už se mladá rodina hrnula k východu.

Ashová sledovala, jak muž položil ženě ruku okolo ramen a přitiskl ji k sobě a jak oba se šťastným výrazem kráčí k východu. Tmavovlasé dítě se drželo otcova krku a zíralo na Ashovou, která zcela nečekaně pocítila píchnutí ostnu žárlivosti. Zoufale záviděla lásku, kterou si chlapcovi rodiče projevovali navzájem, a uvažovala, co mohlo být, kdyby vyrůstala v podobně milující rodině.

Chlapec Ashové zamával a ona si ve chvíli, kdy jí zmizeli z dohledu, uvědomila, že takovou lásku nikdy nepoznala. Její dětství nestálo za nic, mnoho štěstí v něm nezažila, teď tím hlavním v jejím životě byla práce, pro kterou si neudělala čas na normální lidské vztahy. Jaké by to bylo, kdyby sama poznala pocit bezpečí v mužově náruči, nebo kdyby chovala vlastní dítě? Strach z možných odpovědí na otázky, které se jí nevítaně objevovaly v mysli, přinutil Ashovou rychle se začít zabývat něčím jiným.

O další půlhodinu později pustili i zbývající dva rukojmí. Pro Jeffa ani pro starce si nikdo nepřišel, a tak se k Ashové předtím, než se také ztratili, dostrachali sami a poděkovali. Policista v uniformě se jí přišel zeptat, jestli chce, aby tam někdo zůstal s ní. S díky to odmítla a místo toho mu doporučila, aby se všichni pustili do pátrání po Charlesi Haigovi. Dokud je stopa ještě teplá.

Odkudsi se vynořil ten mladý doktor a potvrdil jí, že Parkerovi skutečně plastová střešina prořízla krkavici. Popsal jí žilní štěp, kterým se pokoušejí poškození napravit, s tím, že celá náročná operace je teprve tak v půlce. Pak se doktor zase vrátil do práce, když předtím Ashové slíbil, že ji bude okamžitě informovat o jakémkoliv novém vývoji.

Když tak Ashová sledovala, jak se personál úrazového oddělení vypořádává s nekončícím proudem pacientů, kteří sem přicházeli,

vlekli se nebo byli přivázeni, začala se zabývat událostmi odpoledne a úvahami nad tím, co měla udělat jinak, aby vše skončilo méně dramaticky. Mohla dát na svou předtuchu a vystartovat po Haigovi ještě dříve, než vstoupil do kavárny, to by ale riskovala, že celý případ vyhoří. I když by se zase na druhou stranu našly „gilotiny“ v jeho batohu, které by ho jednoznačně spojovaly s vraždami.

Pochybnosti o sobě samotné našťestí přerušilo vyzvánění telefonu.

„*Newyorská policie má tip.*“ Reevesův hlas zněl vážně a napjatě. „*Nějaký Willard Brest, má prý pod palcem spoustu nemovitostí tady v okolí, říká, že poznal Haiga na fotce ve zprávách. A že prý mu pronajal nějaký starý sklad v Bristolské –*“

Ashová stála na nohách dřív, než Reeves domluvil. „To je hned za rohem,“ přerušila ho.

„*Policajti to prověří,*“ pokračoval Reeves.

„Ne. Pošli je pryč,“ nařídila mu Ashová, hrnouc se k východu.

„Nechci, aby nám ho vydělili. Jaká je to adresa?“

„*Chris,*“ ozval se Reeves.

„Tu adresu,“ zavrčela Ashová.

„*Dva jedna šest, Bristolská,*“ vzdychl konečně Reeves. „*Miller a Price už jsou na cestě. Setkáme se tam s tebou.*“

„Fajn,“ ukončila Ashová rozhovor. Vyšla do jasného dubnového slunce a cestou přes malé parkoviště stále zrychlovala. Zničehonic ji vyděsilo prudké zavytí sirény, jen taktak uskočila sanitce, která vyjížděla z parkoviště. Zamířila na široký čtyřproudý Lindenský bulvár a proplétala se po něm mezi auty, která mířila proti ní. Řidiči mačkali tlačítka klaksonů, ze všech stran byly slyšet nadávky, Ashová je ale ignorovala a dala se do běhu, vděčna za to, že si ráno vzala běžecké boty a džínsy, kterými se chtěla maskovat.

Přeběhla přes Devadesátou osmou ulici, zabušila na nástavbu dodávky, která ji míjela, až se auto zatřásl, a přinutila tak auto s kvílením

pneumatik zastavit. Šokovaný řidič neměl ani čas zareagovat na teď už doslova letící postavu, která již mizela v dálce na bulváru, hnala se směrem k červeným cihlovým budovám, lemuujícím rušnou ulici. Ashová uskočila zářivě žlutému školnímu autobusu, přeběhla přes Thomas Boyland Street a nechala za sebou Centrum péče o rodinu Brooklands, příkrčenou hnědou budovu se sešikmenou střechou, krčící se na rohu ulic Lindenské a Bristolské. Nohy už křičely bolestí a žadonily, aby zpomalila, o milost volaly i plíce, Ashová se ale pokusila ještě zrychlit, aby se dostala ke skladišti před Reevesem a ostatními. To kvůli ní Parker skoro umřel a nehodlala mít na svědomí žádného dalšího člena svého týmu.

Prohnala se Bristolskou, když se řítila podél řady úhledných dvoupatrových budov postavených z červených cihel, její nohy už tepaly chodník ve zběsilém rytmu. Když se blížila ke křižovatce s Ditmaskou avenue, pochopila, že i když do toho dala všechno, nebyla rychlá dost. Zvolnila do chůze, protože viděla, že Reeves, Miller a Price už vysejdají ze svých aut, zaparkovaných naproti nízkému cihlovému skladišti bez oken, obehnanému ostnatým drátem.

„Byli jsme nějak blíž, než jsem si myslel,“ usmál se Reeves neupřímně a Ashová pochopila, že jí zavolal teprve potom, co vyrazili na cestu. *Kampak se nám poděla stará dobrá důvěra?* uvažovala, zatímco se snažila utajit, jak lapá po dechu. Reeves jí podal sluchátko a mikrofon. Nasazovala si je, zatímco společně zamířili k pevným kovovým vratům, za nimiž se rozkládalo parkoviště patřící k budově.

„Co o tomhle místě víme?“ chtěla vědět.

„Podle Bresta je to tady docela zpustlé,“ spustil Reeves. „Majitel pořád ještě doufá, že na to dostane od nějakého developera solidní nabídku, takže to tu pronajímá lidem jenom na dočasné smlouvy. Brest pak nechává nájemce, ať si tu dělají, co chtějí. Poslední chlápek, co tu byl, dělal do porna, a tak chtěl odradit nevíтанé návštěvníky.“ S těmi slovy Reeves ukázal na kovovou bránu a ostnatý drát.

„Máme povolení?“ informovala se Ashová, vytahujíc pistoli a kontrolujíc klip pouzdra.

„Pracuje se na tom,“ odtušil Miller.

„Brest se bojí, že někdo další pozná Haiga na fotce ve zprávách a bude se sem snažit dostat,“ ušklíbl se Reeves otráveně. „Chce, aby-
chom to prověřili.“

„Fajn. Otevři to,“ nařídila Ashová Priceovi, který vytáhl z kapsy pouzdro s několika jemnými kovovými nástroji a sklonil se ke kovovým vratům. Ashová, Reeves a Miller hlídali okolí, zatímco si Price hrál se zámekem.

„Tak to bychom měli,“ ozval se konečně. V zámku to cvaklo a vrata se otevřela.

Když Ashová zamířila s Millerem a Pricem k červenému cihlovému skladišti, Reeves vrata zase opatrně zavřel, dáváje přitom ale pozor, aby zámek nezapadl.

Úzký přístěnek vedoucí k dalším kovovým dveřím s jednoduchým zámekem lemovala dvě okna zakrytá okenicemi. Ashová a Miller zůstali stát po stranách přístěnku, zatímco se Price zabýval dalším zámekem. Reeves obhlížel parkoviště, které teď ovšem mnohem spíše připomínalo skládku odpadků. Jako jakékoliv podobné místo v New Yorku, které zůstalo chvíli bez majitele a správného využití, se i tento prostor stal cílem pro lidi, kteří se chtěli zbavit něčeho, co už nepotřebovali.

Price zatlačil do dveří, ty se otevřely, a kývl na ostatní, aby šli za ním. Kráčel jako první, za ním Ashová, jako třetí Miller a zadní voj tvořil Reeves. Ashová sice původně nechtěla vystavovat svůj tým riziku, až teď jí ale došlo, že bez Price by se vůbec nebyla schopna dostat dovnitř.

Vstoupili do vlhké a plísňí páchnoucí chodby, mířící kamsi do temnoty.

Price vytáhl baterku, Reeves ho napodobil a oba začali vrhat loužičky světla po úzkém sešlém prostoru, v němž se nacházeli. Ashová koutkem oka zahlédla krabičku od DVD s pornografickým obrázkem, povalující se v jezírku špinavé vody, jež vzniklo na místě propadlého linolea, kterým byla pokryta podlaha.

Pokračovali vpřed až do místa, kde se chodba rozšířila do plochy, která kdysi zřejmě sloužila jako recepce. U jedné zdi se povalovaly zbytky rozbitého pultu, před sebou měli dveřní rám, z něhož dveře již dávno zmizely. Stejně tak vzaly za své už i obklady stropu, takže byly vidět trubky a dráty elektrického vedení. Price vstoupil do chodby za prostorem bývalých dveří, která se zde dělila do dvou směrů, vytvářejíc křižovatku v podobě písmena T. Ashová pokynula Priceovi a Millerovi, aby zamířili doleva, sama se s Reevesem vydala doprava.

Všude bylo vlhko a pod nohama Ashová cítila na každém kroku zvlněný koberec. Reeves šel první, světlem baterky jim ozařoval cestu.

„Stůj,“ zašeptala Ashová, protože si všimla něčeho na zdi. „Posviť sem.“

Reeves zamířil paprskem směrem k Ashové a světlo zalilo starou titulní stranu *New York Times*, kterou Ashová dobře znala. Psalo se zde o vraždách, jež měl na svědomí Kyvadlový vrah. Pokračovala dál chodbou a odhalovala další a další podobné připomínky řádění sériového vraha. Stěny byly pokryté novinovými výstřižky, vytištěnými kopiemi článků stažených z internetu, tabulemi s nejrůznějšími papíry a fotografiemi – a všechno se to týkalo Kyvadla.

„Řekl bych, že je jeho fanoušek,“ zamumlal Reeves temně, než vykročil dál.

Asi osm metrů za rámem dveří, kterým vstoupili dovnitř, se chodba prudce zatáčela doleva. Když nahlédli za roh, pistole v rukou, znamenala Ashová nad hlavou řadu přízračných a důvěrně známých obrysů.

Na nosnících nad sebou měli v pravidelných odstupech od sebe zavěšených deset katovských smyček v linii nad středem chodby.

Reeves se natáhl, aby se dotkl té nejbližší, přímo nad svou hlavou, pomalu se v tiché chodbě začala otáčet. Než vykročil dál, pohlédl Reeves s nevěřicným výrazem na Ashovou. Ve zdi nalevo před sebou, asi dvacet metrů daleko teď měli dveře. Byly pootevřené a úzkou škvírou do temnoty před nimi dopadal paprsek světla.

„Máme světlo,“ zašeptala Ashová do mikrofonu.

„Tady není nic,“ odpověděl Miller. „Jenom katovské smyčky. Před sebou máme taky dveře, ale je tam tma.“

„Jdeme tam,“ rozhodla Ashová, pokynula Reevesovi, který vyrazil.

Smyček nad hlavou se Ashová rozhodla nevšímát si, stejně jako výstřižků o řádění Kyvadla, jimiž byly pokryty stěny chodby, kterou s Reevesem mířili ke dveřím. Vnímala, jak se jí zrychluje pulz, a každé nadechnutí bylo kratší a kratší, jak jí nervy hrály jako napjaté struny.

Dvanáct metrů. Zachytila koutkem oka neslavně známou fotografii těla houpajícího se na smyčce pod molem Malibu Pier a zauvažovala nad tím, co za člověka může oslavovat takový akt ryzí brutality.

Deset metrů. Reeves se otočil a pokynul jí, Ashová mu pokynula stejným gestem. Cvakla pojistkou glocku, všechno v ní zvonilo na poplach –

Děsivý výkřik se jí ozval snad přímo v hlavě, tak hlasitý, že se ozvěnou rozlehl po celé budově. Před sebou viděla Reevese, jak se chytá za hlavu v instinktivním pohybu, jako by tím mohl čelit tomu strašnému zvuku, který se mu ozval ve sluchátku.

„Millere? Pricei? Co se děje?“ zavolala Ashová do mikrofonu, zatímco zoufalý křik pokračoval. Obrátila se a rozběhla se zpátky cestou, kterou sem přišli. Reeves se hnal za ní, paprsek jeho baterky poskakoval po všech zákoutích staré a zchátralé budovy. Výkřiky se proměnily v řev.

„*Pomozte mně!*“ bylo rozumět slovům, ale tak hrozně zkresleným a hystericky křičeným, že se nedalo rozpoznat, jestli to ječí Price, nebo Miller.

Zabočila za roh a rozběhla se ke dveřním rámcům, kterými se dalo vyjít ven z chodby. Zmučený křik se teď ozýval z bezprostřední blízkosti, snad přímo zpoza rohu, který měli před sebou už jenom nějakých dvanáct metrů. Ashová už byla téměř na úrovni otvoru po dveřích, když se jí srdce na okamžik zastavilo – to když její mozek pochopil, co je zač ta postava, která vystoupila z temnoty a objevila se v prostoru mezi rámy.

Pokusila se pozvednout pistoli, nezbyl jí na to ale čas. Postava ji do obličeje uhodila nějakou kovovou tyčí, tvrdě, a srazila ji k zemi. Ashovou postupně opouštěly všechny smysly a svět kolem ní začal plavat. Poslední věcí, než se propadla do černoty, kterou viděla, bylo to, že se Reevesovi podařilo jednou vystřelit, pak byl ale také sražen k zemi. Sražen k zemi mužem v děsivě známé masce a tělové zbroji Kyvadlového vraha.

Ukázalo se, že Chalcot Crescent je úzká strmá ulice na Primrose Hill. Lemována byla z obou stran dvou- a tříposchodovými domy z doby krále Jiřího, natřenými pastelovými barvami, díky čemuž to všechno ze všeho nejvíce připomínalo plážovou promenádu, kde si své rezidence postavili lidé, mající všechno, jenom ne hluboko do kapsy. Bailey zaparkoval na místě pro stání před sto čtyřicet šestkou, což se ukázal být velký zelený dům s dveřmi, k nimž vedlo krátké schodiště uprostřed fasády a s okny symetricky rozmístěnými okolo nich. Prošel mezi kaširovanými dóorskými sloupy po několika kamenných stupních až ke dveřím a zazvonil. Kdesi uvnitř budovy bylo slyšet tichý zvuk zvonku. Po několika okamžicích se ozvaly spěšné kroky a pak už na něj z otevřených dveří vykoukla zmatená dětská tvář.

„Kdo jste?“ zeptal se chlapec.

„Arthure, už jsem ti tolikrát říkala, že nemáš sám otvírat,“ bylo slyšet, jak chlapce kárá jakási žena. Kluk na to zareagoval jednoduše tím, že Baileymu dveře před nosem zase zabouchl.

Když se znovu otevřely, stála mezi nimi vysoká štíhlá žena ve věku mezi čtyřiceti a padesáti roky. Měla na sobě upnuté džínsy a rolák a tvarem lícních kostí nezapřela příbuznost s Connorem. Měla dost zarudlé oči.

„Promiňte,“ omluvila se za chlapce. „Co pro vás můžu udělat?“

„Jsem detektiv inspektor Bailey. Přišel jsem si popovídat s Hectorem a Josephem,“ představil se Bailey a ukázal jí svůj služební průkaz.

„Ach. Máte nějaké nové zprávy?“ vydechla žena.

„Můžu jít dál?“

„Samozřejmě. Promiňte,“ omluvila se znovu a ustoupila mu z cesty. „Já jsem Marcella, Connorova sestra.“

Bailey vstoupil do veliké otevřené haly. *Tady jsou cítit peníze*, pomyslel si, když Marcella zavírala dveře. Ve středu místnosti stálo dvojité točité schodiště vedoucí do horního patra a vkusnému modernímu umění, visícímu po stěnách, se jaksi dařilo ladit s tradičním georgiánským kovááním.

„Ten druhý policista říkal, že po nich nikdo nebude nic chtít,“ zamračila se Marcella.

„Obvykle by to tak bylo,“ přikývl Bailey. „Máme ale důvod se domnívat, že chlapci mají nějaké informace, které by mohly pomoci při vyšetřování.“

„Vyšetřování? Takže vy si myslíte, že se Vee...,“ Marcella se odmlčela.

„Právě na to se pokoušíme přijít,“ vyhrkl Bailey. Když skončil, neobratně a neohrabaně, nastalo opět ticho, které se rychle stalo tíživým.

„Omlouvám se,“ usmála se konečně Marcella, když vycítila jeho netrpělivost. „Musíme jít tudy.“

Bailey šel za ní dveřmi umístěnými za schodištěm, společně pak vstoupili do rozsáhlé kuchyně. Marcella prošla po mramorové podlaze a otevřela další dveře, tentokrát vedoucí do útulného obývacího pokoje. Před obrovitánskou televizní obrazovkou byl do rohu místnosti vtěsnán gauč uspořádaný do L. Okolo televizoru se tísnili čtyři chlapci, každý z nich svíral ovladač herní konzole. Obrazovka pak

zprostředkovala pohled na něco, co nemohlo být nic jiného než zmatek bitevní vravy. Když Marcella s Baileym vstoupili, nepovažovali chlapci za nutné je poctit ani pohledem.

„Kluci!“ pokusila se Marcella překřičet staccato kulometné palby, když tím ale nedosáhla žádoucího účinku, prostě překročila těla, povalující se po zemi, přistoupila k televizoru a vypnula ho, což u dvou ze čtveřice válečníků vyvolalo bouřlivý odpor. „To by stačilo,“ oznámila jim Marcella pevným hlasem. „Arthure, Crispine, do svých pokojů.“

„Ale, mamíííí,“ zaprotestoval zřejmě Arthur. „Nemůžeme tu přece nechat Heka a Joea samotný.“

S těmi slovy máchl ke dvojici kluků, které Bailey díky tomu, že si prohlédl fotografie u Greeneových, poznal. Hector, ten starší, mohl mít o dva tři roky více než jeho bratr. Oba zdědili otcovy vystouplé lícni kosti, současně ale také matčiny mandlové oči, které na něj teď hleděly. Dal se z nich vyčíst hluboký smutek.

„Budou v pořádku,“ ujistila Marcella Arthura. „Ten pán si s nimi přišel popovídat. Je od policie.“

Bailey zaznamenal, jak ta slova zapůsobila na Hectora a Joea. Oba ztuhli. To už se ale Arthur a Crispin neochotně zvedli a s vrčením zamířili ven z místnosti.

„Je mi moc líto, že vás teď musím otravovat,“ oslovil Bailey chlapce tak mírně, jak to jenom dokázal. „Já vím, že je to teď pro vás těžké, ale poslal mě za vámi váš táta.“

„Je v pořádku?“ chtěla hned vědět Marcella.

Bailey přikývl. „Samozřejmě tak, jak teď může v pořádku být.“ Znovu se obrátil k Hectorovi a Josephovi, kteří ho mlčky sledovali.

„Řekl mi, co se stalo.“

Kluci se teď na Baileyho začali dívat jinak, jakoby pobouřeně, nesouhlasně. Detektivovi bylo jasné, co se jim honí hlavami. Connor

po nich chtěl, aby všechno zachovali v tajnosti, a teď se objevil jakýsi vetřelec, cizinec, který po nich chce, aby jediného rodiče, jenž jim zbyl, zradili.

„Byl bych rád, kdybych...“ začal Bailey, pak ho ale přepadl zničehonic prudký záchvat kaše. „Mohl bych, prosím, dostat sklenici vody?“ obrátil se na Marcellu, když toho byl schopen.

„Samozřejmě,“ přikývla a odběhla z pokoje.

Když osaměli, přidřepł si Bailey k chlapcům.

„Vím, že máš pořezanou ruku, Hectore,“ obrátil se k němu. „A vím, že sis ji pořezal jedním ze tří kusů kovu, které ležely na mámině psacím stole. A taky mi tvůj táta vyprávěl o dopisu, který ti dal, Joseph. Chtěl, abych se na něj podíval.“

Bratři si vyměnili nejisté pohledy.

„Jak bych tohle všechno mohl vědět, kdyby mi to váš táta neřekl?“ argumentoval Bailey. „Poslal mě, protože vám můžu pomoci.“

Hector pokynul mladšímu bratrovi. „Dej mu to,“ vyzval ho plochým hlasem.

Joseph se naklonil za gauč a vytáhl odtud zpod pozlaceného kávového stolku plátěný batůžek. Podal ho Baileymu, ten otevřel zip a sáhl do hlavního prostoru. Vzápětí sebou cukl, a když vytáhl ruku ven, viděl, že se mu středem dlaně táhne dlouhý krvavý šrám.

„Tady to je,“ ozvala se Marcella, která právě vstoupila do místnosti se sklenicí vody. „Proboha, co se vám stalo?“ vykřikla, když viděla, jak se Baileymu valí krev po zápěstí.

„Škrábl jsem se,“ vysvětlil jí. „Našla byste pro mě nějakou náplast nebo něco takového?“

Marcella znovu odběhla z místnosti a Bailey si otřel ruku o kalhoty předtím, než znovu opatrně sáhl do batůžku.

S maximální obezřetností odtud vytáhl tři dlouhé zakřivené kusy kovu, vypadající jako čepele vhodné k zabítí upíra, a tři těžké kovové

koule, mající asi tak deset centimetrů v průměru. Bailey je rozmístil na vysoký koberec, Hector ale odmítavě zavrtil hlavou.

„Tak to nebylo,“ vysvětlil chlapec, naklonil se dopředu a změnil polohu kovových předmětů. Tři koule teď ležely v řadě vedle sebe a kovové hroty těch podivných ostří k nim mířily, takže se jich bezmála dotýkaly. Tupé konce se rozvíraly jako vějíř. Baileymu okamžitě došlo, že to není náhodné rozmístění, ale něco jako symbol, rychle proto vytáhl telefon a vše si vyfotografoval.

„Díky,“ zamumlal a pak se znovu zanořil do hlubin batůžku, aby odtud vytáhl to, co ho zajímalo nejvíce: bílou obálku adresovanou „Drahému Connorovi“.

Opatrně uložil kovové předměty znovu zpátky do batůžku a obálku si schoval do náprsní kapsy.

„Nemůžete to jen tak...,“ začal Hector, když ale do místnosti vstoupila Marcella s lékárníčkou, odmlčel se.

„Jak se vám to podařilo?“ zeptala se Baileyho, když mu přikládala antiseptickou náplast.

„Díky,“ usmál se, sleduje, jak mu ošetřuje ránu. „Zachytil jsem se o hrot pera.“ Vytáhl přitom druhou rukou z kapsy zcela nevinnou propisku.

Marcella si propisku, Baileyho i oba chlapce prohlížela s neskrývaným podezřením, nic ale neříkala.

„Dobře, myslím, že tady jsem hotový,“ ozval se znovu Bailey a postavil se. „Hector a Joseph mi moc pomohli. Je mi moc líto, že jsem vás všechny musel obtěžovat.“

Na Hectorovi bylo vidět, že překypuje vztekem, mlčel ale.

Joseph vypadal, jako že mu na tom, co se stalo a co snad ještě přijde, v nejmenším nezáleží – to nejhorší, co se mu mohlo přihodit, se mu už přihodilo.

„Řeknu vašemu tátovi, jak moc jste mi pomohli,“ slíbil jim ještě Bailey. „A vám taky moc děkuju, paní Greeneová.“

„Vlastně Ambroseová. Jsem vdaná,“ opravila ho Marcella.

„Moc vám děkuju,“ opakoval Bailey. „Je mi moc líto, co jste si museli všichni prožít.“

Zamířil pryč z místnosti, nechávaje truchlící chlapce, aby čelili otázkám podezřavé tety, pokusil se co nejrychleji přejít kuchyň. Už se dostával k hlavním vchodovým dveřím, když ho zastavil hlas.

„Detektive!“ Bailey se otočil tváří v tvář blížící se Marcelle. „Co se tam vlastně doopravdy stalo?“

„Chlapci mi moc pomohli,“ odpověděl jí. „Co jsem potřeboval, to mám,“ dodal ještě a otevřel dveře. „Už vás asi nebudu muset otravovat.“

Když zavíral dveře, z Marcelliny tváře se dal vyčíst zjevný nesouhlas, a když nastupoval do auta, byl si dobře vědom toho, že se jeho hostitelka přesunula k jednomu z velkých oken, odkud ho se zjevným podezřením sleduje. Nevšímaje si toho, že mu poraněná dlaň stále krvácí, nastartoval vůz a vyrazil.

Ujel několik bloků a pak zastavil vedle parku.

Ze schránky na rukavice vytáhl kousek hadříku a před tím, než sáhl do kapsy pro obálku, si pečlivě otřel ruku. Pak obálku vyndal a vytáhl z ní složený kus papíru. Rozložil ho a uviděl nad celou řadou jakýchsi čísel slova, napsaná zjevně rukou. Četl:

Drahý Cone,

*vzpomínáš si na to, o čem jsme spolu mluvili
o svatební noci? Jak jsme si slíbili, že to je ta
chvíle, od níž půjdeme cestou životem spolu, až do
chvíle, do kdy to jen půjde? Bojím se, že ta naše
společná cesta skončila. Slovy nemůžu vyjádřit*

smutek, který cítím, ale pokud doopravdy čteš, co jsem sem napsala, je jasné, že odteď už po té cestě budeš muset pokračovat sám. Chtěla bych ale, abys věděl, že to, co se stalo, nebyla moje volba. Tu za mě udělali jiní. Jednoho dne pochopíš, že jsem neměla jinou možnost. Do té doby musíš udělat jednu věc. Musíš se vypravit na policii a najít tam detektiva inspektora Patricka Baileyho. To, co je v tomhle dopise napsáno dole, je určeno právě pro něj. Mám strašný vztek kvůli tomu, že zrovna před tebou musím teď mít nějaké tajnosti, ale vím, že kdybych to udělala jinak, mohlo by ti to ublížit. Pravda může být nebezpečnější než jakákoliv zbraň, a ať už se stalo cokoli, chci odcházet s vědomím, že jsem udělala všechno pro to, abys byl ty a chlapi v bezpečí.

Budu tě milovat navždy,

Vee

Detektive inspektore Bailey, sledovala jsem to, jak jste vedl případ Kyvadlového vraha. Pokud mě neklamou instinkty, jste dobrý člověk. To, co následuje, je určeno jenom pro vás. Udělejte všechno pro to, aby moje smrt nebyla nesmyslná, a buďte velmi opatrní.

Následovaly řady zdánlivě nesouvisejících číslic, mezi nimiž nebyly žádné mezery. Bailey uvažoval o dopise, který se nepodobal žádnému

z jiných dopisů na rozloučenou, který kdy po nějaké úspěšné sebevraždě četl. Vlastně si ani nebyl jistý, zda ten dopis může považovat za dopis na rozloučenou, který napsal sebevrah. Z jeho řádků se nedal vyčíst ani náznak nějaké nevyrovnanosti, vše bylo jasné a vše zapadalo do sebe, jako by to, že jeho pisatelka musí zemřít, bylo pouze výsledkem dokonale provedeného výzkumu před napsáním nějakého článku.

I když to tedy možná nebyl dopis sebevraha, jasné bylo to, že ho psala žena, která si byla dobře vědoma toho, že si pro ni jde smrt. Bailey uvažoval o síle té ženy. O síle, kterou projevila tím, že napsala tak cituplný dopis tváří v tvář vlastní zkáze, a zastyděl se za vlastní paranoidní strachy. Pak pohlédl na blok číslic pod rukou psanými slovy, tyto řádky mu ale nedávaly žádný smysl. Opatrně list papíru zase složil, schoval ho opět do obálky a tu odložil na sedadlo spolujezdce. Vlastně, jak mu náhle došlo, nebylo ani tak důležité, zda Sylvia Greeneová zemřela vlastní rukou, nebo rukou někoho jiného. Skutečnou otázkou, na kterou je třeba odpovědět, uvažoval Bailey, když zamířil po Regent's Park Road směrem k rušnému městu, je to, *proč* zemřela. A byl si skoro jistý tím, že odpověď na tuhle otázku skrývají ty řádky plné čísel.

10

Pach čerstvé krve přebíjel vše okolo. Ashová se rozhlédla, aby zjistila, kde je. Nacházela se uprostřed velké místnosti, seděla na židli a ruce měla svázané za zády za opěradlem. Když zvedla hlavu, aby toho zjistila více, překvapila ji bolest v krku. Před ní seděl u pracovního stolu muž v obleku Kyvadla a zabýval se čímisi, co sledoval na monitorech několika počítačů. Byl tím zaujatý natolik, že vůbec nezaznamenal, že se Ashová pohnula. Vzrušilo ji to. Natolik, že na chvíli zapomněla i na bolest při pomyslení, že znovu vidí muže, s nímž se setkala v ústředně Twin Lakes, muže, v jehož existenci Harrell stále odmítal uvěřit.

Vzrušení ale pominulo, když uviděla Price. Ležel na podlaze z holého betonu, obličej měl roztráštěný na krvavou kaši a ruce a nohy tak zakrvácené, jako by mu z nich někdo stáhl kůži.

Kolem jeho těla byla patrná temná kaluž a Ashové došlo, že je to krev. Krev, kterou cítí. Nedokázala se na něj dívat, a tak se raději odvrátila, ale jenom proto, aby uviděla Reevese, sedícího na židli po její levici. Hlava mu bezvládně visela dopředu a oči měl zavřené, pořád byl ještě v bezvědomí. I on měl ruce za opěradlem židle, Ashová viděla, že je má svázané plastovým stahovacím páskem. To nejpodstatnější ale byla černá krabička, kterou měl její kolega upevněnou na krku.

Když zahlédla i temný drát, táhnoucí se okolo Reevesova hrdla, pochopila Ashová, co to je. Ignorujíc pulzující bolest, pohnula hlavou, aby si ověřila, že onu gilotinu má na krku upevněnou i ona sama. Bylo tomu tak, jasně teď cítila drát, tisknoucí se jí k hrdlu. Náhle zaslechla zachroptění. Otočila se a pohlédla na Millera, uvázaného k židli po její pravici. I on měl zápěstí svázaná plastovým páskem za zády a krk měl „ozdobený“ jedním z těch děsivých náhrdelníků.

„Tak už jsi vzhůru.“ Muže v masce Kyvadlového vraha vyrušilo ze soustředění Millerovo zachroptění.

„Kdo jsi?“ chtěla vědět Ashová.

„Velcí muži neumírají,“ zadeklamovala děsivá postava. „Jejich dictví se táhne celou historií.“

Mužův hlas jí nebyl povědomý, teatrálností slov jí ale připomněl Kyvadlového vraha natolik, že na pár okamžiků měla pocit, že se vrátil ze záhrobie, aby si vybral svou pomstu.

„Kyvadlo se pokusil změnit svět,“ pokračoval muž a přiblížil se k ní. „Udělat z něj lepší místo. Mým úkolem je svým dílem ho oslavit.“

Ashové už bylo jasné, že maskovaný muž není tím druhým z Twin Lakes. Na tom z hlasu zaznívalo příliš mnoho devótního obdivu, na to památku zesnulého vraha adoroval příliš. Ne, tento muž se se svým hrdinou osobně nikdy nesetkal.

„Už víš, jak to funguje,“ zaduněl opět mužův hlas a v ruce se mu objevila jedna z gilotin. „Tvůj čas nadešel,“ dodal a druhou rukou pozvedl dálkové ovládání.

Přepnul jediný přepínač a Ashová okamžitě pocítila, jak se jí začíná drát tisknout ke krku a zařezávat do masa. Z namáhaného kovu a plastu začalo současně sálat teplo a vzadu na šíji cítila, jak se mechanismus chvěje, když ozubená kolečka vtahují dovnitř rozpálený drát.

Ashová věděla, že jí nezbyvá mnoho času, a mohla tedy jenom doufat, že je jednak svázaná stejně jako její kolegové, jednak že jí

maskovaný muž pouta utáhl co nejpevněji. Jenom za těchto okolností a při velké dávce štěstí se jí mohlo podařit se z nich dostat. Zvedla ruce za zády co nejvýše, divže jí přitom nevyskočily kosti z ramených kloubů, a prudce jimi škusla shora dolů, až rukama narazila zezadu do opěradla židle. Plast vydržel, i když zoubky na pásku byly vystaveny takovému trnutí. Maskovaný muž pochopil, oč se Ashová pokouší, a přiskočil k pracovnímu stolu, aby popadl dlouhý kus ocelové trubky, který na něm ležel. Ashová ale už stihla pohyb zopakovat. Ruce opět udeřily do opěradla, plastové zoubky na pásku nevydržely sílu škusnutí, vylomily se a pouta odpadla.

Ashová vyskočila ze židle v okamžiku, kdy se k ní maskovaný muž vrhl. Cítla, jak jí ocelová trubka proletěla jenom pár centimetrů nad hlavou, a vši silou udeřila útočníka mezi přední a zadní tělový pancíř ve výši ledvin. Znovu švihl trubkou, Ashová se jí znovu vyhnula, popadla židli a opět vši silou s ní muže udeřila do brady. Úder ho překvapil natolik, že pustil trubku. Ashová se jí zmocnila dříve, než stihl zvuk jejího řinčení na betonu podlahy umlknout. Zakuklenec se pokusil od ní odskočit, agentka ale byla stejně nemilosrdná jako žhavý drát, zařezávající se jí stále hlouběji do krku. Bolest ji vyburcovala ještě k větší rychlosti. Maskovaný muž se ji pokusil udeřit, Ashová se úderu opět stihla vyhnout a místo toho praštila vraha trubkou do obličeje, takže ho srazila k zemi.

Dýchalo se jí stále hůř, měla pocit, jako by se drát okolo krku svíral pořád rychleji, a věděla, že jí každou chvíli zaškrtí průdušnici. Skočila na na zemi ležícího muže, praštila ho do hlavy trubkou, až ztratil vědomí.

Jak se drát zarýval do rozdrásaného hrdla, začínala slábnout. Myšlenku na to, že jí začíná po krku stékat krev, si vůbec nepřipouštěla.

Neboj se, zlato.

Poslední slova její matky jí neodbytně zněla v uších, vymanila se ale z jejich hypnotické moci, přestože už jí začínaly okraje vidění černat,

jak se zoufale snažila dostat do plic alespoň trochu životadárného vzduchu. Přiskočila k pracovnímu stolu, aby zde ke své hrůze zjistila, že dálkové ovládání na něm neleží. Šílená hrůzou se obrátila k útočníkovi a opravdu – dálkové ovládání opravdu pořád držel v ruce. Zkusila se k němu rozběhnout, tlak drátu na krku ji ale srazil na kolena. Začala se plazit po drsné chladné podlaze, vši silou se snažíc, aby neupadla do bezvědomí. Konečně! Dostala se až k ležícímu muži, vykroutila mu z ruky dálkové ovládání a chvějícími se prsty přepnula ovladač. Tlak na krk sice ustal, ale to nestačilo, Ashové bylo jasné, že pokud se jí nezbatí, gilovina svou práci dříve nebo později dokončí. Rychle prohmatala tělový pancíř ležícího muže, žádnou zbraň ale nenašla. Podařilo se jí vystrchat se na nohy a rozhlédnout se po místnosti. Kromě pracovního stolu plného monitorů tam byly ještě tři ponky podél stěn a také skříň s řadou zásuvek. Ashová se došourala k zásuvkám a začala je jednu po druhé otvírat, až se jí podařilo najít jednu, v níž zbraně skutečně byly. Popadla svůj glock, přitiskla si ho ke krku a pak jela ústím jeho hlavně po hrdle o několik centimetrů dozadu.

Užuž se chystala stisknout spoušť, když náhle pocítila, jak se bolest v hrdle a tlak na ně obnovil. Drát se opět začal zařezávat. Ashová se obrátila a podívala se na zabijáka, který mezitím přišel k sobě a opět se zmocnil dálkového ovládání. Posunula ústí pistole ještě o kousek a stiskla. Hrdlo ji prudce zbolelo žárem doprovázejícím výstřel, drát se ale okamžitě uvolnil a ona se konečně mohla zase volně nadechnout. Ze všeho nejvíce se teď toužila natáhnout na zem, uvědomovala si ale, že se k ní muž v masce Kyvadlového vraha blíží, a obrátila se.

„Stůj!“ zakrákala a výhrůžně mávla pistolí, protože ale nereagoval, vystřelila. Zasáhla ho do hrudi a srazila ho na zem.

Kroutil se na zemi na zádech a držel se za hruď. Ashové bylo sice jasné, že pancíř kulku zachytil, při zásahu z takové blízkosti ale musel mít přinejmenším jedno dvě zlomená žebra. Došla k němu a vši silou

mu dupla na solár plexus. Bolestí vykřikl, a když si byla Ashová jistá, že je skutečně vyrazen z boje, sklonila se k němu a sundala mu masku. Skutečně hleděla do očí Charlese Haiga – Babylona.

Ashová, pořád ještě neschopná uvěřit tomu, že je opravdu naživu, si byla vědoma toho, že všichni potřebují lékařskou pomoc. Obrátila se proto ke svým kolegům, aby je také osvobodila, ale ještě než k Millerovi došla, něco ji zarazilo. Přestože základním motivem veškerého jejího konání teď bylo prosté přežití, do mysli se jí přesto dostala i jistá informace zprostředkovaná zrakem. Jak procházela kolem stěn polepených „vzpomínkami“ na řádění Kyvadlového vraha – fotografiemi a vytištěnými zprávami z internetu –, zaregistrovala i jeden snímek, který jí vyrazil dech. Přímo nad stolem s počítači byla připínáčky připevněna ke zdi fotografie Johna Wallace. Šlo o snímek pořízený zjevně teleobjektivem skrz okno přestavěné kaple, v níž John v Londýně bydlel před tím, než došlo ke všem událostem, které je dva daly dohromady. Snímek tedy musel být pořízen *před tím*, než se Johna Kyvadlo pokusil zabít. Když se nakláněla přes stůl ke zdi, aby lépe viděla, zavrávoral. Současně ale za sebou uslyšela jakýsi zvuk. Byl to Haig, plazící se po zemi ke skříňce se zásuvkami.

„Nehýbej se!“ vyhrkla Ashová, protože ale slovní výzva nestačila, přiskočila ke zraněnému muži a praštila ho rukojetí pistole zezadu do hlavy. Zhroutil se dopředu, při dopadu na zem si na tvrdé betonové podlaze zlomil nos, což ho zase ochromilo.

Ashová doběhla k nejbližšímu ponku, kde našla nůž, s jehož pomocí osvobodila Millera a Reevese. Zrovna se pokoušela Millera probudit, když zaznamenala, že Haig je opět na kolenou a ruce má v zásuvce, v níž byly uloženy pistole.

„Vypadni od toho,“ varovala ho Ashová a z hlasu jí zněla výhrůžka.

Haig ztuhl, ničím jiným ale nedal najevo, že si blížící se agentky FBI všímá.

„Ukaž mi ruce,“ nařídila mu, pokoušejíc se nahlédnout do tmy povytažené zásuvky a zjistit, co to Haig drží v ruce.

Otřesený muž se otočil a pohlédl na Christine. Obličej měl rudý od krve, která mu vytryskla z rozbitého nosu a kterou si rozmazal okolo očí.

Šklebil se. Smál se jako šílenec, který slyší nejlepší vtip svého života.

„Odkud máš tu fotku?“ zeptala se ho a ukázala mu snímek Johna Wallace. „A kde jsi sebral to brnění?“

„Jsem skutečný věřící,“ odpověděl jí Haig. „Jsem všechno to, o čem vy můžete jen snít.“

Ten výstřel se ozval úplně znenadání, jako by vyšlehl z pootevřené zásuvky, v níž Haig držel pistoli. Ve skutečnosti ji stihl vytáhnout, vložit si její hlaveň do úst a stisknout spoušť. Jeho hlava sebou trhla dozadu, jak mu kulka prolétla bradou a zevnitř narazila na lebeční stěnu v týlu. Zemřel okamžitě. Když jeho tělo kleslo k zemi, Ashová se zhroutila vedle něj. Oči měla plné slz.